

A BÖLCSESSÉG ISKOLÁJA

O.M.C. – CHRISTIANUS

A
BÖLCSESSÉG
ISKOLÁJA

A bölcsesség iskolája

101 történet
az emberi bölcsességről
és butaságról
kicsiknek és nagyoknak

O.M.C. – Christianus
Bécs – Budapest

írta és fordította:
Csanád Béla

ISBN 963 7638 202

O.M.C. – Christianus
FELELŐS KIADÓ: DR. ÁKOS GÉZA
ÉS VALENTINY GÉZA
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: STEFÁN GEORGE
GRAFIKA: SINKÓ VERON
SZEDTE A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT USHERWOOD
BETŰTÍPUSBÓL
ZALAI NYOMDA ZALAEGERSZEG
FELELŐS VEZETŐ: SOMOGYI TIBOR

Előszó helyett

Az emberi bölcsesség témaköre éppoly határtalan, mint a butaságé. Századok során rengeteg történet született mindkettőről, s ezeket jórészt le is írták mesékben, legendákban, elbeszélésekben és karcolatokban. Ezekből az írásbeli hagyományokból szeretnék most egy csokrot átnyújtani a kedves olvasóknak.

Az igazi életbölcsesség Isten ajándéka, vagyis kegyelem. A bölcsesség lényege mindig ugyanaz: végső célunk, az örök élet érdekében gondolkodni, dönteni és cselekedni. Isten ajándéka azonban könnyen haszontalan marad, ha nem járul hozzá az emberi okosság, törekvés és ügyesség. S ez utóbbiakat meg is lehet tanulni, legalább alapfokon. Tanulni tudunk egymás eseteiből.

Én magam közkinsnek tekintem ezeket a történeteket. Tovább lehet írni, alakítani, hasznosítani őket, mint a népköltészet vagy általában a népművészet alkotásait. Az itt következő írások nagy részét nem én találtam ki, de a legtöbbet átírtam, folytattam és szépítettem, hogy mennél több embernek tanulságul szolgáljanak, felnőtteknek és gyermekeknek, nevelőknek és hitoktatóknak és minden olvasónak. Hogy bölcsőbbek, jobbak és gazdagabbak legyünk mindnyájan!

Budapest, 1991. augusztus 7-én

Csanád Béla

Ádvent,
karácsony

Szemünk az égre néz

Amikor Isten megteremtette a világot, megkérdezte az állatokat, hogy érzik magukat, van-e valamilyen kívánságuk. Az állatok, amelyek válaszolni akartak az Úrnak, mind Eléje járultak, elmondták óhajaikat, kéréseiket. Isten meghallgatta őket, és teljesítette a kívánságaikat.

Amikor az emberek látták mindezt, igen elkedvetlenedtek, mivelhogy őket nem kérdezte meg az Úr. Ezért panaszra emelték szavukat:

— Uram, nem vagyunk egészen megelégedettek az általad teremtet világgal. Szeretnénk, ha minket is megkérdeznél, vannak-e kívánságaink!

Az Úr így felelt:

— Nem szükséges titeket is megkérdezni. A ti igazi otthonotok ugyanis nem a föld, hanem az örökkévalóság. Ti itt csupán vándorok vagytok, a boldogságotok csak a mennyben teljesedik ki.

Azóta szegeződik az állatok tekintete a földre, az ember viszont az ég felé emeli szemét.

(Középkori legenda)

Az okos hal

A halak egy folyóban éltek, így beszélgettek egymással:

— Hallottam, amikor a parton tudósok vitatkoztak, s azt állították, hogy víz nélkül nincs élet. Minden élőlénynek szüksége van a vízre. Hogy lehet az, hogy mi még sohasem láttunk vizet? — kérdezte az egyik deresedő fejű ponty.

— Hallottam — mondta a másik —, hogy él a tengerben egy okos nagy hal, aki sokat tanult, és minden dolgot ismer. Menjünk el hozzá, kérdezzük meg őt, milyen a víz. S mutassa meg nekünk!

Így is történt. Tíz napig úsztak a folyóban, míg végre a tengerbe értek. Az okos halat hamar megtalálták, s mindjárt előadták kérésüket.

A nagy hal megcsóválta a fejét, és így válaszolt:

— Ó, ti buta kis halacskák! Ti a vízben éltek és mozogtok mindnyájan. A vízből jöttetek ide, és a vízbe tértek vissza. Benne éltek mindennap, belőle éltek, csak nem gondoltok rá.

A kis halak ezután boldogan tértek haza a folyójukba.

◁ *(Kurt Bucher nyomán)*

Nyomok a homokban

Egy ember álmában hatalmas sivatagot látott. A homokban nyomokat fedezett fel: olykor egy, de többször két pár lábnyomot is látott.

Elment a bölcshez, hogy megkérdezze, mit jelent ez.

A bölcs így szólt.

— A lábnyomok a te lábadnak, az életednek nyomai.

— De akkor miért van olykor két pár lábnyom egymás mellett?

— A másik lábnyom az Istené, mert Isten mindig melletted jár.

— És mi van azokkal a helyekkel, ahol csak egy lábnyomot látok?

— Ezek a helyek azt az időt jelzik, amikor sok nehézségben és szenvedésben volt részed.

— De miért éppen akkor hagyott el Isten?

— Isten nem hagyott el — mondta a bölcs. — Ahol csak egy lábnyomot láttál, ott nem a te lábad nyoma volt az, hanem Istené. A nehézség és a szenvedés idején ugyanis Isten téged hordozott.

Turisták vagyunk

Egyszer egy turista a karthauziak kolostorában szállt meg éjszakára. Amikor bevezették a szobába, igen elcsodálkozott a spártai egyszerűséggel berendezett cella láttán, és megkérdezte a szerzetest:

— Mondja, uram, hol tartják önök a bútoraikat?

A szerzetes válasz helyett megkérdezte a látogatót:

— Valóban, ön hol tartja a sajátjait?

— Én? — képedt el a vendég. — De hiszen én itt csak egy egyszerű átutazó turista vagyok!

— Na látja — mondta a karthauzi —, itt mi is csak átutazó turisták vagyunk!

A boldog ember inge

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy király. Volt neki egy haszontalan, állandóan szomorkodó fia. Semmivel sem volt megelégedve, naphosszat csak az erkélyen ült, bámult a palota kertjébe, és lopta a napot.

— Drága fiacskám, mondd meg nekem, mi a bajod, mit kívánsz! Mindent megteszek érted, hogy boldog légy — könyörgött neki a király, az apja.

A fiú csak legyintett:

— Nem kell nekem semmi, hagyjatok békén.

Az apja, a bölcs király igen bánkódott ezen. Mi lesz, ha ő meghal, és ilyen kedvetlen, semmirevaló királya lesz az ő népének. Összehívta a Nagytanácsot, hogy megtárgyalják, mit kellene tenni, hogy a fia boldog és megelégedett ember legyen. A királyi bölcsek azt tanácsolták, hogy egy boldog emberrel kell a királyfinak inget cserélnie, attól egyszerre megjön a kedve.

— Nos, ha csak ennyi hiányzik, a boldogsághoz, akkor azonnal találjatok egy boldog embert, s hozzátok ide, nagy jutalom fejében az ingét — szólt a királyi parancs.

A királyi udvar minden szolgája azonnal elindult szerte az országba, hogy boldog embereket keressen, s legalább egyet találjon, aki hajlandó inget cserélni a királyfival. Végül az egyik falu szélén találtak egy legényt, aki éppen munkájából tért haza fűtőüreszve, boldogan. Azt mondta a szol-

gáknak, ő olyan boldog, hogy a királlyal, de még a pápával sem cserélné.

A szolgák megfogták, s úgy ahogy volt, éhesen, rongyosan elvitték a király elé. A király nagy örömmel fogadta.

— Kedves barátom, mondd, csakugyan boldog vagy?

— Boldog én — felelte a fiú. — Hála Istennek, senkivel sem cserélnék.

— Jól van, fiam — mondta a király —, nem kell senkivel sem cserélned, csak az ingedet add oda a fiamnak! Kapsz helyette másikat, és még nagy jutalmat is ráadásul.

— Felséges királyom, szívesen odaadnám én az ingemet, ha ez örömet szerez valakinek, dehát nekem nincsen ingem sem itt, sem odahaza.

Akkor eszmélt rá a király és egész udvara, hogy a boldogságot nem lehet megvásárolni.

(Olasz mese)

Találkozhatunk-e Istennel?

Élt valamikor egy faluban egy öregember, aki egyik reggel azzal jött haza a templomból:

— Nekem a jó Isten megígérte, hogy meglátogat — mondta a házbelieknek. Felesége és gyerekei csak mosolyogtak a bejelentésen.

Még aznap este kopogtattak az ajtaján. A felesége felugrott székéről, hogy kaput nyisson, de az öreg leintette:

— Maradj, majd én fogadom a vendéget! Biztosan a jó Isten jön meglátogatni.

Ki is ment az öregember a kapuhoz, de kisvártatva vissza is tért: csak egy eltévedt gyermek állt az ajtóban. Megéhezett, és kis kenyeret koldult.

— Te zavarod a nyugalmunkat? Nem érek rá veled foglalkozni, mert várom a jó Istent — mondta neki az öregember.

Valamivel később ismét kopogtattak az ajtón. Most a felesége ügyesebb volt, és megelőzte férjét az ajtónyitásban. Nemsokára egy áldott állapotban levő asszonyt tessékelt be a szobába. De az öregember mérges lett:

— Te asszony, nem megmondtam, hogy nem fogadunk vendéget!? Tudod jól, hogy az Istent várjuk vendégségbe.

Ezzel a várandós asszonyt is elküldte. Idegesen járt fel-alá a szobában, s egyre csak mondogatta:

— El kell jönnie, megígérte, hogy eljön.

A többiek kezdték azt gondolni, talán meghibbant az öreg. Nem akart lefeküdni, csak várta a jó Istent.

Jó későn, már éjfél felé járhatott az idő, harmadszor is kopogtattak az ajtón. Az öregember sietve ment a vendég elé:

— Ez biztosan Ő lesz! — mondta örvendezve. — Hozzátok az ünnepi kalácsot! Megvendégeljük az Uristent.

Az ajtóban csak egy szegény, rongyos öregember várakozott, egy öreg koldus, akinek korgott a gyomra az éhségtől, és nem volt hová lehajtania fejét éjszakai pihenésre.

A gazda őt is elküldte:

— Nem fogadhatlak, máskor gyere hozzám. Most a jó Istent várom vendégségbe.

Szomorúan visszaült az asztalhoz, és várta, egyre várta a jó Istent. A többiek biztatták, feküdjön le, késő van már, ő azonban nem tudott nyugodni. Hajnaltájban elnyomta a fáradtság, és elaludt, ott, az asztalánál. S akkor álmot látott. Magas trónusán a jó Istent látta, aki szomorú volt, és így beszélt:

— Látod, ma nem is egyszer, hanem háromszor látogattalak meg téged. Te azonban elküldtél.

Ettől kezdve minden koldust szívesen látott az öreg.

Legenda a boldog életről

Az emberek azt hitték, hogy a paradicsom egyszer visszatér a földre minden örömével és boldogságával együtt, mégpedig akkor, amikor a városuk fölött megjelenik egy különös, ritka szép tarka tollú madár...

A madár el is jött egy napon. Sokáig ott körözött a város tetői felett, majd leszállt egy magas fa csúcsára. A helység minden lakosa oda sietett a magas fához, miközben a vezetőség összehatanakodott, hogyan foghatnák meg a boldogság madarát, hogy bezárják, nehogy eltávozzék a városból. Elhatározták, egyik a másik hátára állva fölfelé nyúló láncot alkotnak, és így majd megfogják a madarat. Elhatározásukat tett követte. A legfelső már majdnem elérte kezével a boldogság madarát, amikor megingott alatta a hosszú sor. Az alul állók ereje elfogyott, nem tudták megtartani a többi. A fentiek mind a földre zuhantak, sokan a boldogság-vadászat áldozatai lettek.

A madár pedig ijedten elrepült a magas fáról, és eltűnt az emberek szeme elől.

(Martin Buber nyomán)

A legfontosabb kérdés

Egy régi angol legenda beszéli el:

Amikor az első misszionáriusok, Szent Ágoston bencés apát és társai megjelentek angol földön, mindenekelőtt a királlyal akartak tárgyalni. Engedélyt kellett kérniök tőle, az ország első emberétől, hogy Angliában is hirdethessék az Evangéliumot.

A király, mielőtt megadta volna az engedélyt, tanácskozni kívánt főembereivel és tanácsadóival, ezért a királyi palotába hívatta őket. Sötét este lett, mire a hírvivők összetoborozták legalább a legfőbb tisztségviselőket.

Egyszer csak egy ismeretlen nagy madár repült be az ablakon. Egy ideig tehetetlenül ide-oda repdesett a teremben, míg meg nem találta a nyitott ablakot, amelyen keresztül eltűnt a közelgő éjszakában, a kinti sötétségben. A férfiak némán néztek utána. Csodálatos hírnöknek vélték. Nemsokára megszólalt az egyik főúr:

— Nem gondoljátok, hogy ez a madár égi jel volt a számunkra? Hiszen ilyenek vagyunk mi, emberek is. Sötétségből érkezünk az élet világosságába. Egy ideig körbe-körbe repkedünk, keressük utunkat, majd visszatérünk a sötétségbe. Honnét jöttünk? Mire való az életünk? Hová megyünk? Ezek az élet legnagyobb kérdései. És ha a körünkben levő idegenek jó és elfogadható választ tudnak adni ezekre, akkor maradjanak köztünk, és mi hallgassuk meg őket.

A király helyeslőleg bólintott az okos beszédre.
Szent Ágoston apát és társai megkezdhatték az
Evangelium hirdetését.

(Középkori legenda nyomán)

A fény öröme

A világ végén, a világvég legutolsó, hatalmas bugyrában gubbasztott magában a Sötétség. Senki sem kedvelte, egyedül volt, de azért büszke volt önmagára. Azt gondolta, mindent befeketítő hatalma miatt tisztelik őt az emberek és az állatok.

— Mindjárt megmutatom, ki vagyok én — dörögte. — Elindulok ma este is, hogy az egész föld a sötétség hatalma alá kerüljön. Meglátjátok rövidesen, hogy minden az enyém.

Szavaira senki sem felelt, mivelhogy senki sem figyelt rá. Sötétedéskor azonban azt vette észre, hogy valami kicsiny fényesség indul feléje ugrádozva.

— Nézzétek csak, milyen szemtelen az a kicsi láng! Szembe mer fordulni velem, a hatalmas Sötétséggel! No, majd megtanítom móresre azt a kis mitugrást!

Elindult nagy dühödten a kicsiny láng felé. Körülvette a sűrű sötétséggel, meg akarta fojtani a fényt. De minél jobban szorongatta, a kicsi láng annál jobban szórt fényességét. Ekkor el akarta zavarni:

— Takarodj a színem elől, ne lássalak többé ezen a tájon!

— Nem mehetek — mondta a kicsi fény —, én azért vagyok itt, hogy az emberek öröme legyenek. Én vagyok a hajnal reménye számukra, hogy ne féljenek a sötétségtől.

Akármit is csinált a Sötétség, nem tudta elpusztítani a kicsi fényességet. Mérgében sápadni kezdett, s észre sem vette, hogy a hajnal első sugarai kezdik beragyogni a tájat.

(Heinrich Lhotzky nyomán)

A betlehemi pásztorlány

Hol volt, hol nem volt, élt valahol Betlehem környékén a városhoz közeli tanyán egy szegény pásztorlányka. Tulajdonképpen nem is ő volt a pásztor, hanem az édesapja, aki ott őrizte nyáját a betlehemi mezőn. Egyszer azonban hegyi rablók támadták meg az édesapát, és megölték, a bányáit pedig elhajtották az éjszaka leple alatt. „Vadrózsa, a kis pásztorlány” — mindenfelé csak így nevezték — teljesen egyedül maradt, mert édesanyját már korábban elvitte egy járványos betegség.

Vadrózának dolgoznia kellett betevő falatjáért. Elszegődött a városban egy gazdag családhoz. Ott nagyon mostohán kezelték, de ő mindent elviselt, csak éhen ne haljon.

Abban az évben, az év vége felé az egész város egy felbolydult méhkashoz hasonlított. Rengetegen jöttek idegenből a városba. Szállást kértek, követeltek. Augusztus császár rendeletet adott ki: mindenkit írjanak össze a birodalomban, ami azt jelentette, hogy mindenkinek el kellett mennie arra a helyre, ahonnet családjá származott. Betlehem is ilyen „székváros” volt. Az ügyesebbek ki akarták használni az alkalmat meggazdagodásra, ezért minden talpalatnyi helyet szállásként kiadtak az idegeneknek. Vadrózának is át kellett adnia ágyát és szobáját.

— Menj oda, ahonnétjöttél! Kint a barlangokban biztosan találsz magadnak helyet — e szavakkal kizavarták a hideg éjszakába.

Vadrózsa gondolkodni kezdett, hol is laktak hajdanában, amikor még apja pásztorkodott. Akkor felötlött benne: igen, valahol egy kis barlangban, a város határában volt a hajlékuk. Elindult hát találmra, talán megleli azt a régi barlanglakást, ha ugyan egyáltalán rá tud ismerni, melyik is volt az, hiszen olyan aprócska gyermek volt, amikor még ott laktak. Azonkívül oly egyformák azok a barlangok. De majd csak megengedik neki a pásztorok, hogy valahol meghúzódjék éjszakára!

Besötétedett már, de még mindig nem volt tető a feje fölött. Minden vagyonát ott szorongatta a karján kis szatyrában, és úgy ment, mendegélt. Éppen meg akart pihenni egy kis időre, amikor találkozott egy rongyos, nálánál is kisebb leánkával. Az kérlelni kezdte:

— Kérlek, adjál valami ruhácskát, mert megfagyok ezekben a rongyokban!

Vadrózsa levetette kabátját, és odaadta a kislánynak. Amint ment tovább, az egyik bokorban madárfiókák tátoztatták csőrüket az ég felé.

— Éhesek. Anyjukat biztosan megölte a gonosz sas, gondolta magában. Kibontotta hát batyuját, és minden ennivalóját odaadta a fiókáknak.

Éhesen és fázva sietett tovább. Egyszer csak fényességet látott kiszűrődni az egyik földalatti barlangból. Közelebb ment a bejáratához, és ott bent egy sírdogáló kisgyermeket látott a jászolban. Senki más nem tartózkodott odabent, a fényességre nem talált magyarázatot. Titokzatos volt az egész, mert

semmilyen fényforrást sem látott. Se mécses, se fáklya nem égett ott... Közelebb ment a gyermekhez. Nagyon megsajnálta a didergő csecsemőt...

— Mit adjak neked, kisbaba? — kérdezte a vékony ruhába csavart csecsemőtől, majd gondolt egy merészet, levetette felsőruháját, s betakarta vele a kisdedet. Alsóruháját kitömte szénával, hogy ne érezze annyira a hideget.

— Nekem így is jó lesz, neki meg jobban kell a meleg ruha — gondolta magában.

Jókedvében az édesanyjától tanult régi éneket kezdte dúdolni:

Betlehemnek mezejében

Megjelenik a jó Isten...

Egyszer csak a barlang bejárata megtelt fénylő alakokkal. Nem volt azoknál semmi világítóeszköz. Az arcukból áradt a fényesség... Egy asszony közeledett feléje, s így szólt hozzá:

— Köszönöm neked, kis pásztorlány, amit kismámért tettél... Magad is nagyon szegény vagy... Azonkívül árva is. De ezután nem leszel az, mert én leszek a te édesanyád...

A kislány eközben észre sem vette, hogy az ajándékba adott ruha helyett sokkal szebb és melegebb ruha van rajta. Csak halkan kérdezte:

— Ki vagy, te, asszonyom, aki ilyen felfoghatatlanul jó vagy?

— Mária vagyok, a kis Jézus édesanyja...

De válaszát be sem fejezhette, mert nagy örömezzéssel megérkeztek a mezőről a pásztorok, akik vidáman énekelni kezdtek.

A kis pásztor és a nagy rabló

Azon a csodálatos éjszakán, amikor Jézus megszületett, megjelent egy angyal a pásztoroknak nagy fényességgel, és hírül adta nekik a Megváltó születését. Azt is, hol találhatják meg a Gyermeket. A pásztorok nem gondolkodtak sokáig, elhatározták, hogy azonnal elmennek Betlehembe és megkeresik a kicsi Messiást.

Mindegyik vitt magával valami ajándékot a kis Jézusnak és édesanyjának, Máriának. Túrót, tejet, vaját, kis báránybőr bekecset, sőt az egyik egy élő kisbáránnyt tett a vállára. A kis pásztor egész vagyonát felpakolta az útra. Nem volt az sok, csak egy tarisznya ennivaló, meg egy takaró, amellyel a hűvös éjszakában a hideg ellen védekezett, no meg egy köcsög frissen fejt tejecske. Mindent szépen összecsomagoltak, és elindultak Betlehembe.

A pásztorok nem is tudtak róla, ott lakott mellettük a szomszédos, elhagyott istállóban egy hatalmas, bikaerős rabló. Az is hallotta az angyali igét, de nem értett belőlük semmit. A pásztorok készülődéséből csak annyit fogott fel, hogy valamiféle ünnepségre mennek, ahol a jelek szerint rengeteg ennivaló lesz. Rettenetesen korgott a rabló gyomra, már napok óta alig evett valamit, ezért elhatározta, hogy a pásztorok után lopózik. Valami csak csurran-cseppen a nagy lakomából neki is, gondolta. Leghátul ballagott a kis pásztor, s utána a rabló fától fáig bujkálva, hogy észre ne vegyék. Látta a kis

pásztornál az ennivalóval teli tarisznyát és a tejes köcsögöt, s ezt mondta magában:

— Ez az én emberem, először ettől a kicsitől veszem el a kenyeret, sonkát, kolbászt, meg a tejet.

Mentek, mendegéltek, beértek a sürgő-forgó városba. Rengeteg embert lehetett látni az utcákon, a kocsmákban az összeírás miatt. A város túlsó szélén találkoztak egy öreg, reszkető emberrel, akit a gyerekei kilöttek az utcára. A kis pástor meg-sajnálta az öreget, és neki adta a takaróját:

— Az Üdvözítő biztosan nem fogja sajnálni, hogy tied lett a neki szánt gyapjútakaró.

A rabló pedig mérgelődött magában, mert ezt a takarót is el akarta lopni a gyerektől. Mentek tovább, és találkoztak egy kis kunyhó előtt sírdogáló le-ánnyal.

— Hát neked mi bajod? — kérdezte a legkisebb pástor.

— Nagyon szomjas vagyok, majd meghalok szomjan. Nem hagyhatom itt az állatokat, míg föl nem váltanak az őrködésben.

A kis pástor neki adta a köcsög tejet:

— A kis Jézus biztosan nem haragszik, hogy megittad az ő részét.

A rabló meg rettenetesen haragudott, mert éhes is volt, szomjas is volt, és úgy korgott a gyomra, hogy meghallotta a kis pástor is, aki kicsit lemaradt a többitől:

— A te gyomrod korog ennyire? — kérdezte a rablótól. — Szegény, biztosan nem ettél régóta. Nesze, neked adom a kenyeremet, a sonkát, kolbászt, amit Jézusnak szántam. Biztosan nem haragszik meg érte.

A nagy, éhes rabló percek alatt fölfalta az egész eleséget. Csak az üres tarisznya maradt a kis pásztor vállán. Mentek tovább, velük a rabló is, aki még mindig reménykedett a zsákmányban. Nemsokára odaértek a barlanghoz, ahol a kis Jézus született. Megtalálták a Gyermecket, édesanyját, Máriát és Szent Józsefet.

A pásztorok kirakták ajándékaikat a jászol elé, és úgy imádták Megváltójukat. Csak a kis pászturnak nem volt mit odaadnia:

— Ne haragudj, kedves Szűz Mária, útközben mind elajándékoztam a szegényeknek, amit hozni akartam.

— Dehogysis haragszom — mondta Mária. — Különben is te hoztad a legnagyobb ajándékot. Ide hoztad a nagy rablót Kisfiam jászlához.

A rabló felkapta erre a fejét. Ki ez az Asszony, hogy a lelkébe lát? Térdre borult ő is, Jézus irgalmáért esedezve.

— Úgy látom — szólalt meg újra Mária —, jókora nagy pásztor lesz belőled, ha te is akarod.

— Megpróbálom — brummogta alázatosan a nagy rabló. — Erős kezemnek hasznát vehetitek.

A pásztorok örömmel fogadták maguk közé a megtérő rablót.

(Lene Mayer-Skumanz nyomán)

Valóban jó vagy?

Egy szerzetes találkozott egyszer egy emberrel, aki beszélgetés közben azzal dicsekedett, ő igazi jó ember. Adakozik a szegények javára, látogatja a betegeket és foglyokat...

A szerzetes hallgatta egy darabig, majd ezeket mondta:

— Ne folytasd! Menj el, és kérdezd meg a feleségedet, mit tart felőled; a gyermekeidet, mit gondolnak rólad; a közeli rokonaidat, mit várnak el tőled; szomszédaidat, mi a véleményük rólad; kollégáidat, mit beszélnek rólad... aztán gyere vissza, és akkor mondd el nekem, milyen jó vagy!

(De van Nguyen nyomán)

A Madonna mosolya

A kolostori templom sekrestyésének, aki minden reggel korán kinyitotta a templom ajtaját, feltűnt, hogy a Madonna első látogatója mindennap egy szegényesen öltözött parasztlánya. Az ajtónyitás után néhány perc múlva, vásár- és hétköznapi egyaránt, megérkezett a kislány egy kis kosárral, mely teli volt mindenféle szép mezei virággal. Letérdelt a Madonna szobra előtt, kirakta virágait a lépcsőkre, s nézte, nézte Mária arcát. Aztán megvárta a legközelebbi szentmisét, majd ismét eltűnt egy napra az ismeretlenségben, arcán a béke és öröm sugárával.

A sekrestyés testvér az egyik hajnalon megszólította a kislányt:

— Ki vagy te, boldog gyermek?

— Szűz Mária leánya. Mindennap meglátogatom édesanyámat...

— Hogyhogy? — kérdezte a barát. — Talán nem ismered földi anyádat?

— De igen, ismerem. Csakhogy nagyon kicsi voltam, amikor meghalt. Halála előtt azt mondta, ezután a Szűzanya lesz az édesanyám.

— S tudsz vele beszélgetni? Tudsz imádkozni?

— Nem tudok — válaszolta bátran a lány. — Nem tudok imádkozni, de mindig az arcát figyelem, mosolyog-e rám, jókedvű-e, vagy bánatos? Kis idő múlva a többi szerzetesnek is feltűnt a hűséges látogató. Elöljárójuk elhatározta, megtanít-

ja a kislányt imádkozni és mindenféle hittani tudnivalóra is.

A kislány mindennap megjelent a kolostorban, ahol az atyák olvasni, írni, hittani igazságokra tanították. Igen ám, de a tanulás a kislánynak fáradtságos munkát jelentett, pedig így is volt elég dolga. Mivel nem volt otthona, úgy tartotta fenn magát, hogy a környékbeli házaknál dolgozgatott: segített a házi munkában. A tanulás miatt sokszor előfordult, hogy fáradtan és későn ébredt. Nem volt ideje virágot szedni, ezért kosár és virág nélkül jelent meg a Madonna előtt. A sekrestyés testvér megfigyelte, ilyenkor egyre szomorúbb lett a kislány arca. Meg is kérdezte:

— Miért vagy oly bánatos mostanában?

— Mert a Szűzanya nem szeret már oly nagyon, mint azelőtt.

— Már hogyan szeretne! Hiszen most már imádkozni is tudsz egy keveset.

— De nem tudok virágot hozni. Pedig amikor kiraktam virágaimat a lába elé, mindig visszamosolygott. S most, ha sietve, virág nélkül érkezem, nem mosolyog rám.

(Spanyol legenda)

A lélek napfénye

Egy Új-Guinea-i misszionárius mesélte el, hogy egyszer megfigyelt egy bennszülött férfit, aki a szentmise után még sokáig a templomban maradt, és csöndben imádkozott.

A templom egyszerű, ágakból összerakott kis kunyhó volt, s benne néhány fagerenda szolgált térdeplő gyanánt. Az oltár volt a templom legszebb része, rajta a szentségházzal.

A férfi hosszú perceként ott térdelt az egyik fagerendán, és nézte, nézte az oltárt. A misszionáriusnak nem fért a fejébe, honnét ismer ez a jámbor ember oly sok imádságot, hiszen olvasni sem tud.

Egyik vasárnap aztán vett magának annyi bátorságot a misszionárius, hogy megkérdezze a férfit:

— Kedves barátom, mondd, mit tudsz imádkozni ilyen hosszú ideig?

A férfi mosolyogva válaszolt:

— Az az én imádságom, hogy lelkemet fölmelem az Úrhoz.

(Eugen Rucker nyomán)

Az édesanya tekintete

Egy pedagógus beszélt el az alábbi történetet:

Az első osztályban írást-olvasást tanultunk éppen, amikor észrevettem, hogy az egyik kislány keservesen sírdogál. Azt gondoltam, a szokásos kezdeti nehézségek miatt búslakodik. Aztán láttam, hogy két tenyerét a szemére szorítja, majd nyitott szemmel bámul a semmibe, és még keservesebbé válik zokogása. Megéreztem: komolyabb bajjal küszködik a gyerek. Odamentem hozzá, és barátságosan kérdezgettem:

— Mi bajod van, miért sírsz?

Eleinte nem válaszolt, csak nézett a semmibe, aztán hangosan kitört belőle:

— Elfelejtettem anyukám arcát!

Döbbenetes csönd lett az osztályban, én magam is megrendülve és tanácstalanul álltam a kislány mellett. Nem tudtam hirtelen, mitévő legyek. Ismertem a gyerek családját, tudtam, napok múltak el anélkül, hogy a kislány az anyjával találkozna. S azt is tudtam, lélektanilag igen súlyos következményei lehetnek annak, ha egy gyermek számára valóban eltűnik az anyja tekintete. Hirtelen csak ennyi jutott eszembe vigasztalásként:

— Ne sírjál! Megtaláljuk anyukád arcát!

Az osztályban néhányan kuncogni kezdtek. Szerencsére ez volt az utolsó óra, hazaküldhettem a tanulókat:

— Gyerekek, társunkat sosem nevetjük ki! Jusson eszetekbe, milyen nagy öröm, ha mindennap láthatjátok édesanyátokat és édesapátokat. Ma kétszeresen szeretettel köszöntsétek őket!

Kézen fogtam a kisleányt, és hazavezettem, hogy együtt megtaláljuk édesanyja arcát.

(Eugen Ruckert nyomán)

A kis bohóc boldogsága

Élt egyszer egy kis városban három jó barát. Barátságuk azzal kezdődött, hogy mindhárman ugyanazon a napon születtek. Egy osztályba jártak, s mindig egymás mellett ültek. Később azonban sorsuk három irányba sodorta őket, de mielőtt útjaik elváltak, elhatározták, hogy sohasem feledkeznek meg egymásról, s amikor csak lehet, segíteni fogják egymást. Egyikük tanár lett, a másik orvos, a harmadik pedig, mivel igen alacsony termetű volt, és sohasem sikerült nyúlánkká lennie, elszegődött a városi cirkuszba bohócnak. Minden szombaton és vasárnap fellépett a kis bohóc, szórakoztatta az embereket, s különösen a gyermekek szerették. Néha majdnem összedőlt a cirkuszsátor a közönség hangos hahotájától. A kis bohóc pedig ilyenkor félénken pislogott a hatalmas gyerekseregére. Nem értette igazán, mi tetszik nekik oly nagyon az ő fellépésében.

A három jó barát gyakran találkozott egymással egészen addig a napig, amikor mindhárman egy autóbaleset áldozatai nem lettek. A mennyország kapuja előtt találkoztak ismét. Jókedvűek, vidámak voltak.

— Látjátok, még a mennyországba is együtt érkezünk, remélhetőleg most már örökre együtt maradunk — mondta az első.

— Együtt állunk az Úr ítélőszéke elé — mondta a másik —, ne féljetek, ilyen jó sorunk még sose volt, mint amilyen itt lesz.

Csak a legkisebb, a kicsi bohóc nem szólt semmit. Meghúzódott a másik kettő árnyékában, s igen félt, mert úgy érezte, nem tett semmi jót egész életében, hiszen csak bohóckodott.

Az Úr színe előtt a földre borultak, és irgalmáért esedeztek.

— Jól van, fiam — mondta Jézus az elsőnek —, te egész életedben tudatlanokat tanítottál. Ragyogni fogsz a mennyben, mint a hajnali csillagok.

— Jól van, fiam, amikor beteg voltam, te meglátogattál, sőt, meggyógyítottál — szólt Jézus a másodikhoz.

Amikor a kis bohóc következett, az lehunyt szemét, s úgy várta az Úr ítéletét:

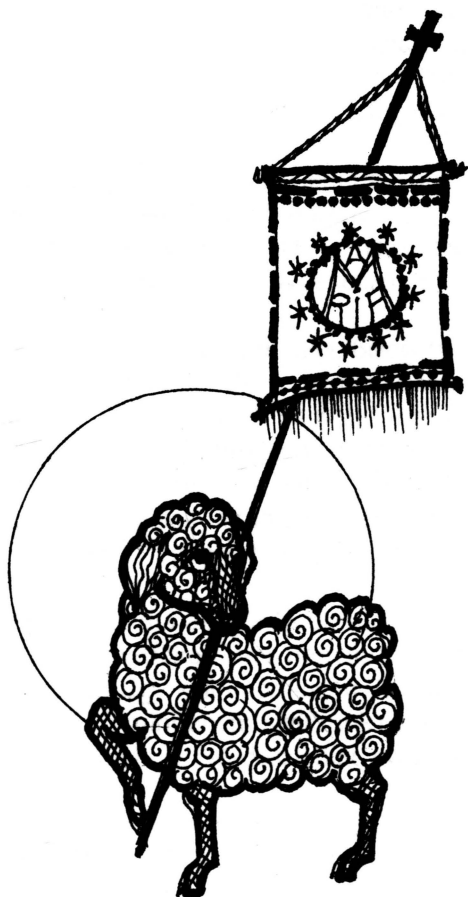
— Tiéd a mennyek országa, kis bohóc — mondta Jézus —, mert lélekben gyermek maradtál. Amikor bánatos voltam, megnevettettél, s amikor szomorkodtam, megvigasztaltál.

A kis bohóc erre örömében cigánykereket hányt, s mosolyogtak mind az angyalok:

(Albino Luciani nyomán)

Nagyböjt,
húsvét

Imádkozzál és dolgozzál!

A halászok estefelé szálltak csónakba, hogy megkeressék mindennapi kenyerüket. Annyi halat fogtak egy óra leforgása alatt, hogy a tehertől majdnem elmerültek. Mind beljebb és beljebb sodródtak, mind jobban távolodtak a parttól, s nem is figyeltek az időjárásra.

— Régi tapasztalat, hogy eső előtt lehet sok halat fogni — mondta az egyik öregebb halász.

— Bizony így van — szolt a másik —, nézzétek, milyen sötét felhők gyülekeznek. Igyekezzünk kifelé!

A vihar azonban hamar utolérte őket. Billegett a csónak, majdnem elmerültek, de nem jutott eszükbe, hogy inkább a zsákmányt hagyják veszni, semhogy az egész csónak elsüllyedjen. Megpróbálták evezővel partra irányítani a nehéz terhet, de néhány perc után egyesek eldobták az evezőt, s rimánkodni kezdtek az ég felé, hogy Isten tegyen csodát velük.

— Ostobák — mondta a legöregebb halász —, miért dobtátok el az evezőket? Isten nem fog csodát tenni butaság miatt! Úgy kell imádkoznunk, hogy közben dolgozunk, és mindent megteszünk mi is az eredményért! Üssétek ki az ülésdeszkákat, evezetek azzal!

A veszedelmes vihar hamar elvonult. Sők, habár majdnem elmerültek, nagy küzdelem árán mégis a partra jutottak.

— Látjátok, érdemes volt imádkozni! — mondta az előbb még rémülten kiáltozó.

— Persze, hogy érdemes volt — felelt az öreg halász —, de az imádság, a munka és a küzdelem együtt lesz igazán hatásos!

(Lev Tolsztoj nyomán)

Krisztus a mi pelikánunk

Egy afrikai monda szól a pelikán madárról:

Egyszer nagy éhínség tört ki az egész országban. Az embereknek és állatoknak nem volt mit enniök. De talán még ennél is súlyosabb baj volt, hogy minden kút és minden patak kiszáradt. A szomjúságot pedig nehezebb elviselni, mint az éhséget. Sokan meghaltak az ínség idején.

Ebben az országban élt egy pelikán madár, amelyik nem is annyira magáért, mint fiókáiért aggódott. Egyik napon egész napi fáradozás után sem tudott semmilyen élelmet szerezni gyerekeinek. Mit tegyen, hogy éhen-szomjan ne haljanak kicsinyei? Önmagát áldozza fel fiókáiért! — gondolta a pelikán. Melléről csőrével letépte a tollat, majd megsebezte magát, hogy vére kicsorduljon. Így adta saját vérét ételül és italul kicsinyeinek.

Amikor az éhínségnek hamarosan véget vetett az égből alázúduló éltető eső, a fiókák életerősen repültek ki a fészekből. Az öreg pelikán azonban meghalt: vérét és életét adta övéért.

Júdás megtérése

Leonardo mester már hónapok óta festette az Utolsó vacsora képét a Santa Mária delle Grazie kolostor ebédlőtermében, de még mindig nem készült el a freskó. A házbeliek számára mindig talált valami magyarázatot a késésre, a legtöbbször azt, hogy nincs alkalmas modellje, akiről ennek vagy annak az apostolnak az alakját megfesthetné. Mennyi ideje is, hogy Jézust megfestette a hatalmas freskó közepén? Egy éve, két éve? Maga sem tudta már pontosan. Jól tudta, közelgő húsvéti ünnepekre a képnek készen kellene lennie, a megbízatás és saját ígérete szerint. S most úgy érezte, a legnehezebb részhez érkezett.

— Hogyan fesse meg Júdást, az árulás és a gonoszság szimbólumát, akit a pokol fenekére taszított átkozott bűne, Mesterének elárulása. Hogyan fesse meg modell nélkül? — mondogatta hangosan, amikor azt kérdezték, mikor fejezi be a festést.

— Talán valamelyik ördögfiókat felkérhetnéd, hogy üljön neked modellt — tréfálkozott Fra Bartolomeo, aki mindennap bekíváncsiskodott a terembe megnézni, hol tart a nagy munka.

— Elhallgass, mert mindjárt téged festelek meg Júdásnak... — mondta bosszúsan Leonardo. — De várj csak, nem is olyan rossz ötlet ez az ördögfióka... Azt mondják, van a külvárosban egy, a „Hét ördöghöz” címzett mulató. Ott iszik a város söpre-

déke, alja. Hátha találunk ott egy szegény ördögöt...

— Ha oda akarsz menni, vigyél magaddal egy csapat katonát is, nehogy megöljenek, ha előkelő ruhádban beállítasz — tanácsolta a kistermetű, nem éppen mutatós külsejű barát.

— Semmi katonaság, te is velem jössz, mert a barátokat tisztelik még az ördögök is! Védelmünkre velünk jön Eligio is...

Fra Bartolomeónak nem nagyon tetszett a dolog, de nem mert Leonardo mesternek ellentmondani. Különben is jól tesz egy kis tapasztalat a büntanyán, gondolta magában.

Estefelé hárman, egyszerű, kopottas ruhába öltözve elindultak a hírhedt „Sette diavoli” kocsmá felé. Szűk sikátorokban gyalogoltak, gyanús alakok tűntek fel jobbra is, balra is, de úgy látszik, nem sokat néztek ki belőlük, különösen az ócska ruhájú barátból, aki koldulni szokott, így aztán épségben megérkeztek a kocsmá ajtajához. Megálltak egy pillanatra. Azon tanakodtak, hogyan, milyen ürüggyel lépjenek be az ördögtanyára. S akkor hirtelen feltárult a mulató ajtaja, s a borgőzös homályban két markos legény valakit tuszkolt kifelé. Aztán nagyot löktek az ismeretlenen, úgyhogy az illető szinte repülve hullott eléjük a piszkos kövezetre. Fra Bartolomeo hajolt le elsőnek hozzá, s kisvártatva azt mondta:

— Tökrészeg, egyhamar aligha tud talpra állni. Mit csináljunk vele?

Leonardo is föléje hajolt, és hosszasan nézte a meggyötört véres arcot, amelyet alkohol idézte

fintorok és távoli elmosódó fények csak még csúfosabbra rajzoltak. Nemsokára megszólalt a festő:

— Igen, jó lesz Júdásnak. Vigyük haza ezt az embert... Eligio és Bartolomeo átkarolták a szerencsétlent, és inkább vitték, mint támogatták egész úton.

— Lefekhetek mindnyájan! Ez a részeg legény meg majd elalszik az egyik cellában — mondta a mester, amikor a kolostorba értek.

— Reggelre kicsit ki fog tisztulni a feje, s még hálás is lesz, hogy kihoztuk a pokolból.

Leonardónak igaza lett. Reggelre a fiatalember kijózanodott, de világfájdalmas hangulata nem múlt el. Evett valami keveset, és a művész kérésére kíváncszorgott a refektóriumba, leült a kikészített karosszékbe. A festő pedig azonnal munkához látott, hogy lehetőleg még az éjszakai ivászat nyomait tükröző arcával mintázza meg Júdás arcát.

Közben az ifjú agya egyre inkább kitisztult:

— Honnét hoztatok ide? — kérdezte a művészt.

— A pokolból — válaszolt Leonardo. — Maradj nyugodtan a széken, ne mozogj, képet festek rólad! Itt senki sem bánt, még pénzt is kereshetsz, ha néhány hétig kitarassz...

— A pokolból — motyogta az ifjú —, a pokolból... És nézte, nézte hosszasan az Utolsó vacsora asztalánál ülő erőteljes, szelíd férfi, Jézus arcát...

Másnap délelőtt Leonardo da Vinci arra lett figyelmes, hogy a modellt ülő fiatalember sűrű könnyeket hullat, és fürkészsze, szinte révülten bámulja Jézus arcát. Egyszerre csak megkérdezi a mestert:

— Ki az, ki az ott az asztalnál? Leonardo mester, mondd meg!

— Hát nem ismered? — válaszolt a művész. — Jézus, a Mester.

— Nem úgy értem! Kiről festetted, azt mondd meg nekem?!

Nem tudom már, — felelte a festő — a templomban találkoztam azzal az ifjúval, aki modellt ült hozzá. Azóta sem láttam...

S akkor Leonardo előtt hirtelen felködlött a hajdani ifjú arca, akiről Jézust festette. A kijózanodott fiatal arcon kezdte felismerni annak a „másiknak” az arcvonásait...

— Ne bámulj így rám! — kiáltott a széken ülő ember. — Igen, én vagyok az a Jézus... nem akarok Júdás lenni... Én vagyok Marcello, a Jézus... további szavait elnyelte hangos zokogása.

Leonardo csöndesen odalépett melléje és megölelte:

— Megismertelek — mondta halkán, és elfordította a fejét, hogy Marcello ne lássa szomorú arcát.

— Ne sírj, fiam, vagyis hogy csak sírjál... és nézd, nézd azt a régi arcot! S lassan újra olyanná lehetsz, mint akkor...

Az ifjú nem akart többé Júdásként modellt ülni. De ott maradt Leonardo mellett, hogy szolgálja egész életében. Napokon keresztül bejárt a refektóriumba, csöndben leült a kép előtt, és hosszasan nézte „Jézus” arcát.

Hát, íme ez a története annak, hogy Leonardo da Vinci miért nem tudta egészen ördöginek ábrázolni Júdást, az árulót!

A hit bátorrá tesz

Egy éjszaka tűz pusztított a városban. Az emberek mentették magukat, hozzátartozóikat és értékeiket. Mindegyik szülő azon igyekezett, hogy a lángok közül kimentsék gyermekeiket. Az egyik ház már teljesen lángokban állott, amikor az édesapa ösz-szeszámolva a család tagjait, rémülten vette észre, hogy hatéves kisfiúk hiányzik. A kisfiú, aki az emeleten aludt, későn hallotta meg a kiáltozást és a félrevert harangokat. A gyerek rémülten a még sértetlen erkélyre rohant, és onnét kezdett rimánkodni:

— Segítség! Segítség!

Apja már éppen az égő ház ajtaja felé rohant, abban reménykedve, hogy áttörhet a sűrű füstön és lángokon. Akkor meghallotta fia hangját, és látta, hogy a lángok még nem érték el az erkélyt, odáfutott és felkiáltott:

— Itt vagyok, kisfiam, ugorj le az erkélyről!

A kisfiú megijedt, mert semmit sem látott maga körül, csak füstöt és lángot:

— Édesapám, nem látlak! Hová ugorjak?

— Ugorj csak bátran! — válaszolt az apa. — Én látlak téged, és ez elég.

A gyermek így is tett, s néhány pillanat múlva apja karjában találta magát, aki magához ölelte. Megmenekült, biztonságban volt.

(Suenens bíboros írásaiból)

Tudjatok fölkelni!

Egy fiatal lelkésznek a börtönben kellett prédikálnia. Egész nap kutatott, keresett könyveiben, hogy olyan gondolatokat találjon, amelyek megérintik a megkövesedett szíveket...

A foglyokat egy nagy közös terembe terelték. Amikor a lelkész belépett oda, szinte kővé dermedt a sok zord arc láttán. Imádságban elmerülve lépkedett a szószék felé. Az utolsó lépcsőnél azonban megcsúszott, és elesett. Az egész hallgatóság nevetésben tört ki.

Néhány pillanatig szégyenkezve és megalázva ült a lépcső legfelső fokán. Aztán hirtelen, mint a villám, felugrott, és a szószéken termett. Így kiáltott a börtönlakók felé:

— Látjátok, azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam: Az ember fel tud kelni, ha el is esik. A bűnökből is talpra lehet állni igaz bűnbánattal!

(Eberhard Puntsch)

A herceg és az árnyéka

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy herceg. Nagyon szerette a szép ruhákat, a ragyogó ékszereket és az aranyos díszeket. Szerette a fénylő, reggeli napot, amikor az egész világ tündöklően csillogónak látszott. Ezért aztán népe előtt is mindig csak feltűnő, szikrát hányó selyemruhában mutatkozott, és csak a reggeli órákban, amikor arcába sütött a nap, amikor ruhája tükörként visszaverte az ég kék fényét.

Egyszer azonban az történt, hogy a délutáni órákban kellett népe elé állnia. A nap már nyugovóra készülődött, s hosszú árnyakat vetett a földre. A herceg — először életében — megpillantotta saját árnyékát. Ettől a látványtól úgy megrémült, hogy egy szót sem tudott szólni az egybegyűltekhöz. Csak annyit dadogott a körülötte állókhoz:

— Rettenetes, hogy fekete alakom háromszor nagyobb, mint az igazi.

Ettől kezdve nem volt nyugta. Elhatározta, olyan helyen fog élni, ahol az embereknek nincs árnyéka. Ez minden kincsnél, még az uralkodásnál is többet ér. Vándorútra kelt, de akárhová ment, mindenütt találkozott saját árnyékával is. Egyszer egy erdő szélén lakó remetéhez jutott el. A remete azt mondta neki:

— Kedves herceg, ahol napfény van, ott árnyék is van, és ez csak akkor baj, ha árnyékod elfedi az

igazat, a szépet és a jót. Arra vigyázz, hogy ne essen másokra az árnyékod!

A herceg azonban nem nyugodott meg a remete tanácsától. Azóta is vándorol, s valahol egyszer talán találkozhattok is vele, ha azóta meg nem halt. Gyerekek, vajon mit mondanátok neki?

(Willi Hoffsummer nyomán)

Krisztus sebei

Az ördögnek már régóta nem tetszett, hogy Szent Márton a keresztsége után egyre buzgóbb lett Krisztus követésében, sőt másokat megtérített, és mindenfelé hirdette az Evangéliumot. Elhatározta, „leállítja” Márton buzgólkodását. Ezért aztán pompás királyi öltözékben megjelent neki, és így szólt hozzá:

— Márton, szeretném megköszönni neked, hogy ilyen hűséges vagy! Rövidesen meg fogod tapasztalni, hogy én is hűséggel vagyok irántad. Meg fogod látni, milyen hálás tudok lenni. Csak maradj mindig mellettem. Számíthatsz rám, ha rám bízod magad.

Márton meglepetten fordult a királyi pompában csillogó úr felé, mivel szívében akaratlanul is kellemetlen érzések kavarogtak:

— Dehát, uram, még azt sem tudom, kivel beszélek. Mondd meg, ki vagy te voltaképpen!

— Én vagyok az Úr, Jézus Krisztus, akinek a nevére megkeresztelkedtél — felelte az ördög szemrebbenés nélkül.

— De ha te vagy Jézus Krisztus, hol vannak a te szent sebeid? — kérdezte Márton.

— Ne légy hitetlen, Márton! — válaszolta az ördög. — Én a mennyei dicsőségből jöttem hozzád, s jól tudod, hogy ott már nincsenek sebek.

— De, Uram, mutasd meg sebeidet, mint ahogy azokat Tamás apostolnak is megmutattad. Nem

tudok hinni benned, ha nem látom a sebek helyét. Nem tudok hinni olyan Krisztusban, akinek nincsenek sebei. S nem tudok bízni olyan Krisztusban, aki nem hordozta a keresztet — mondta Márton, s azután a kereszt jelét rajzolta a levegőbe.

Az ördög erre hirtelen elsápadt, és eltűnt a szeme elől.

(Régi legenda nyomán)

Melyik a legkönnyebb kereszt?

Élt egyszer — valamikor régen, a középkorban — egy szerzetes, aki igen sokat szenvedett életében. Ő legalábbis úgy gondolta, hogy elviselhetetlenül nehéz keresztet kell hordoznia. Így imádkozott esténként:

— Istenem, könnyíts terhemen, könnyíts szenvedésemen! Nem kérem, hogy kivételezz velem, csak azt, hogy könnyebb, elviselhetőbb keresztet kelljen hordoznom.

Egyik éjszaka aztán azt álmodta, hogy az Úr Jézus belépett a szobájába, s elvezette egy nagy terembe, ahol különböző méretű keresztek voltak:

— Tedd le a saját keresztedet az ajtó mellé, és válassz egy másikat, amelyről azt gondolod, hogy könnyebben hordozod — mondta neki az Úr.

A szerzetes letette saját keresztjét, és elkezdett válogatni a többi közt. Mindegyiket a vállára vette, majd lépett vele néhányat. Próbálgatta, viselhetőbb-e, mint az eddigi. De egyik sem tetszett neki, mert vagy nehezebb volt, mint az övé, vagy törte a vállát, vagy valami más kifogást talált ellene. Már-már úgy látszott, hogy nem lesz a számára alkalmas kereszt. S akkor meglátott egyet az ajtó mellett, próbálgatta azt is, miközben csodálkozva megjegyezte:

— Hogyhogy eddig nem vettem észre? Pedig ez könnyebb, mint a többi, s jobb a fogása is. Ezt választom.

Az Úr mosolyogva válaszolt:

— Látod, ez az a kereszt, amelyet eddig viseltél.

A szerzetes ekkor felébredt. Megértette az álom tanítását.

(Középkori legenda nyomán)

A keresztfa árnyéka

Volt egyszer egy ember, aki mindenáron meg akart szabadulni az árnyékától. Állandóan azon gondolkodott, mit tegyen szándékának megvalósításáért. Azonban akármivel is próbálkozott, saját árnyékától nem tudott megszabadulni. Mindent kipróbált, amit csak ajánlottak neki: egy ideig négykézláb mászkált, aztán vízbe ugrott, majd felkúszott egy magas fa tetejére. Mindhiába. Az árnyék akkor sem hagyta el. Mint a nem megbánt bűn, mint a rossz lelkiismeret mindenhová elkísérte. Nagyon szomorú lett ez az ember, s minden barátjának elmesélte, miképpen akart megszabadulni a csökönyös árnyékától. Azok persze kinevették, de az egyik nemsokára megszólalt:

— Ó, mily egyszerű elérni, amit akarsz!

— Hogyan, mit kell csinálnunk? — érdeklődtek mindjárt a többi kíváncsiskodók is.

— Mondom, csodálkozni fogtok, milyen egyszerű megszabadulni árnyékunktól. Egy fa árnyékába kell állnunk, és azonnal eltűnik a miénk.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

Legenda a keresztekről

Egyszer egy csapatnyi ember elhatározta, elzarándokol a Szentföldre. Azt is tervbe vették, hogy mindegyikük a vállán egy kereszttel indul útnak. Így is történt.

Néhány nap múlva egyesek zúgolódni kezdtek:

— Minek cipelgetjük ezeket a nehéz fákat, csak hosszabbítják utunkat. Hagyjuk itt a kereszteket, majd visszafelé újra felvesszük vállunkra.

— Nem lehet — mondták a többiek —, becsapnánk az embereket. Aki sétaútnak tartja a zarándoklatot, maradjon itthon!

Az első napok után öten-hatan mindjárt lemaradtak. Később, ahogy hegyes-völgyes vidékre értek, útjuk egyre nehezebbé vált, s mind többen tették le a keresztet, és visszafordultak. Végül már csak tizenketten maradtak a zarándokok.

— Nem baj — mondta a vezetőjük. — Ennyien voltak az apostolok is.

A tizenkettő közt is voltak olyanok, akik könnyíteni akartak terhükön, ezért lefűrészeltek belőle egy-egy darabot.

Egyszer aztán egy nagy szakadékhoz értek. Olyan hosszú volt a földrepedés, hogy nem lehetett kikerülni. Álldogáltak egy darabig a szakadék szélén, s akkor egyikük eszébe jutott:

— Fekteszük keresztbe a szakadékon keresztfánkat, s átjutunk az akadályon!

Akik épségben, csonkítás nélkül hozták odáig keresztjüket, azok valóban át tudták hidalni vele a szakadékot. A többiek keresztje belehullott a mélységbe. Szerencsére hárman még eredeti nagyságban cipelték keresztjüket. Ezekből erős kis hidat vertek a szakadék felett. Elsőnek a három hűséges keresztvivő ment át a hídon. A többiek pironkodva, szégyenkezve ácsorogtak a tátongó mélység előtt. Úgy érezték, nincs joguk rálépni a kereszt-hídra. De a három biztatta őket.:

— Gyertek ti is, ha már máig eljöttetek! Nem-sokára célba érünk. Lépjetek a kereszt-hídra, hiszen értetek is hordoztuk a keresztfát.

Ők is átmentek a túlsó partra, s ezután ők vitték tovább a nagy kereszteket.

Calais tanácsnokai

A századforduló egyik legmegrázóbb művészi alkotása Auguste Rodin-nak a Calais-i polgárok elnevezésű szobort csoportja.

1347-ben Edvárd, angol király csapatai a tengerparton fekvő, szépen megépített Calais városát ostromolták: ostromgyűrűvel vették körül a franciákat. Senki sem mehetett be a szorongatott városba, de ki sem jöhetett onnét senki. Hamarosan éhínség tört ki a városlakók közt. Elsőnek a legyöngült öregek haltak meg, később azonban a felnőttek és a gyerekek közül is sokan éhhalált szenvedtek. Amikor még alig volt reményük a menekülésre, kínjaikat még fokozta a király hírnöke, aki bebocsátást kért a városba, hogy kihirdesse:

— Edvard király három nap múlva bevonul gazdag városotokba. A város lángok martaléka lesz, ti pedig egy szálíg mindnyájan meghaltok.

A jajveszékelő polgárok így rimázkodtak:

— Könyörüljön rajtunk a király! Mindent megteszünk amit csak akar, de ne pusztítsa el városunkat, kímélje meg gyermekeink és a mi életünk!

Kisvártatva a követ ezzel az „ígérettel” tért vissza:

— Azt üzeni a felséges Edvard király, megkönyörül a város lakóin, ha a város hat legelőkelőbb polgára kész életét áldozni a többiekért, a hat vezető és előkelő polgárnak holnap reggel kell jelentkeznie az angol táborban egy szál ingbe öltözve, kötéllel a nyaka körül.

Gyötrelmes éjszaka borult a városra. A városháza nagytermében gyülekezett a városi tanács. A hat legkiválóbb tanácsnok a többiek elé állt erős lélekkel és bátor szóval:

— Eddig is minden törekvésünkkel városunkat szolgáltuk. Minden áldozatra készek voltunk, s most, ha kell, életünket is odaadjuk, hogy a szeretett város éljen és virágozzék. Holnap reggel mind a hatan ott leszünk a király sátora előtt.

Hajnalban sírva-ríva búcsúztatta őket a város apraja-nagyja, amikor hosszú fehér ingben, kötéllel a nyakukon elindultak az ellenség táborába. Hozzá tartozóik közül egyesek próbálták visszatartani őket. De vezetőjük így beszélt:

— Ne féltsetek minket, és ne sírjatok miattunk! Krisztus is meghalt értünk. Egyszer majd találkozunk a dicsőségben...

Az angol király, aki bizonyára arra számított, hogy nem lesz hat önfeláldozó ember a város előkelői között, meglepődve fogadta őket. Gúnnyal akarta leplezni meglepetését:

— Itt vagytok, tehát! Na, mindjárt nem hordjátok majd olyan magasan fejeteket! — aztán intett a hóhérnak.

A királyné azonban, aki hallotta a gúnyos szavakat, királyi férje lába elé vetette magát:

— Bocsáss meg nekik, akik ilyen hősiességre képesek, akik életüket adják a városért...

Edvard először hallani sem akart a megbocsátásról, de hosszas könyörgés után megengesztelődött. Így menekültek meg Calais lakói mindnyájan...

A fönixmadár halála

Csodálatosan szép madár volt a fönixmadár. Tolla arany- és ezüstszínekben úgy ragyogott, mintha nem is toll volna, hanem egymásra hajló arany és ezüst lemezek sokasága. Minden fényt, még a legkisebbet is visszatükrözte a madár, s úgy járt-kelt erdőn és mezőn, mintha élő fényforrás lenne. A többi madár abból tudta, hogy éjszaka van, hogy nem fénylett a fönix tolla. S ha valahol megpillantották az arany és ezüst csillogást, tudták, feljött a nap. Egymás közt egyszerűen csak így hívták a fönixet:

— A fénymadár. Nézzétek, ott repül a fénymadár.

A fönix is tudta, hogy valamikor titokzatosan a fényből született. Nem mondta neki senki, de érezte egész valójában, egész testében, a fény hozta a világra, és az tartja fenn az életét.

Amikor aztán megöregedett, és testében elgyöngült, elhatározta, halálát is felajánlja a fénynek. Összeszedte minden erejét, mert nagy útra indult. Az égen tündöklő nap felé repült, nappalokon, éjszakákon át. Úgy érezte, a nap tüze átjárja minden tagját, s már mint égő tűzcsóva suhan az óriás tűz felé. De ő csak repült szünet nélkül.

Egy hajnalon aztán olyan közel ért a naphoz, hogy szárnyai meggyulladtak, s az egész madár lángolni kezdett. Néhány szárnycsapás után holtan hullott a földre. Testét a tűz hamuvá égette. Ám a

harmadik napon a hamuból kikelt egy új fény-
madár, egy ifjú fönix. Madártársai nagyon szerették,
s boldogan híresztelték maguk közt:

— A fénymadár sohasem hal meg.

(Ősi legenda nyomán)

Húsvéti mese a szerény ibolyáról

Élt egyszer valahol messze, az örök hó és jég országához közel egy kicsi szerény ibolya. Bizony sanyarú sorsa volt többi társához képest, akik melegebb vidéken találtak hazát. Ott, északon, ahol ő lakott, csak néhány hónapig sütött a nap, s ilyenkor a kis ibolya boldogan illatozva kidugta fejét a jég fölé:

— De szép is volna ez a világ, ha mindenütt ibolyák virágoznának! — mondogatta magában.

S mintha meghallotta volna, ráripakodott a sirály:

— Juj, juj! Bújj el hamar ibolya, mert újra itt lesz a hideg!

A kis virág azonban nem rejtőzött el, addig virágzott, amíg a napsugár cirógatta az arcát. Egy alkalommal, mikor a sirály ismét ott jajongott fölötte, és a közeledő telet emlegette, így szólt hozzá az ibolya:

— Te, sirály, ne rikoltozz annyit! Inkább hozzál valahonnan egy másik ibolyatövet is, hogy ne legyenek egyedül.

A sirály megszánta az árva ibolyát, és hozott neki egy társat. Az ibolya megköszönte fáradságát:

— Egyszer majd te is meglátod, hogy nem fáradoztál hiába. Jövőre még egyszer ennyien illatozunk majd, aztán még többen, és végül kivirágzik ez az egész havas félsziget. Nemsokára már majd bokrok is nőnek földünkön, azután gyönyörű fák és virágok. Meglátod, milyen szép lesz a világ.

A sirály nagyon boldog volt, hogy ő is segített szebbé varázsolni a világot:

— Így jó, így jó, így legyen! — rikoltzott a magasban. S minden évben elrepült, hogy újabb ibolyatövet hozzon. Nemsokára az egész szigetet úgy elborította az ibolyaillat, hogy elolvadt tőle minden hó és jég. Fűvek és fák kezdtek nőni a kopár szigeten.

A boldogság titka

Ritkán találkozhat az ember vidám koldussal.

Ez a koldus, akiről az alábbiakban lesz szó, minden reggel ott állt a templom sarkán és kéregett. Valamikor súlyos baleset érte, és ezért nem tudott semmilyen munkát végezni. Mivel azonban minden templomlátogató szánalmat érzett iránta, és pénzt tett feléjük nyújtott tenyerébe, minden napra megvolt a betevő falatja. Ő viszont nem akart a koldulásból meggazdagodni. Ha a legszükségesebbre összegyűlt a pénze, beült a templomba imádkozni, vagy hazament virágjai közé.

Minden járókelőnek feltűnt, nekem is, hogy a koldus állandóan vidám, jókedvű. Egy reggel megkérdeztem tőle:

— Mondja, barátom, miért, olyan jókedvű mindennap? Sose láttam még morcosnak vagy lehangoltnak. Mi a titka vidámságának?

A koldus röviden válaszolt:

— Az a titka, hogy boldog vagyok.

— Igen, ezt értem. De mi az oka, hogy mindig boldog?

— Egyszerű oka van ennek — felelte —, azért vagyok mindig boldog és elégedett, mert mindig az történik, amit akarok, vagy szeretnék.

A különös válasz napokig foglalkoztatott. Ez a szegény ember feltalálta a boldogság titkát. Mi, többiek, többé-kevésbé azért vagyunk boldogtalanok, mert akaratunk és vágyaink nem teljesülnek,

vagy ha igen, akkor is csak nagy ritkán. De hogy lehetséges ez? Meg is kérdeztem az emberemet újra:

— Mondja, hogyan van az, hogy mindig az történik, amit szeretne?

— Elmondom a titkot — szólt a koldus —, hogy adja tovább másoknak is! Én mindig azt akarom, amit Isten akar. Márpedig, amit Isten akar, az mindig megtörténik, és úgy történik, ahogyan Isten akarja.

(Meister Eckehart nyomán)

Mese a szitakötőről és a piócáról

Valahol nem is olyan nagyon messze, volt egyszer egy hatalmas mocsár. A vízimadarak és mindenféle víziállatok „paradicsoma” volt ez a sással és növényekkel teli elmocsarasodott tó.

A víz felszíne alatt élte a maga életét — többek közt — egy pióca és egy szitakötőlárva. Összetalálkoztak, és így beszélgettek egymással:

— Én érzem, egész testemben, minden tagomban, hogy egyszer kikerülök ebből a mocsárból. Eljutok egy másik világba, amely szebb és igazibb világ, mint ez a mostani — mondta a szitakötőlárva.

— Ostobaság — morogta a pióca. — Nincs semmi más világ. Ez csak a te eszed játéka.

— De igen, kell lennie egy másik világnak! Különben mi húzna mindig fölfelé, hogy többet és jobbat akarjak — válaszolt a szitakötőlárva. — Egyszer már láttam is valamit. Nagyon homályosan, de igaz volt. A víz fölszínén kidugtam a fejemet egy pillanatra, és csodálatos világosságot láttam, meg titokzatos alakokat mozogni a mocsár partján.

— Nem láttál te semmit — kételkedett a pióca. — Csak a képzelet játszott veled. Hidd el nekem, én kersztül úsztam az egész mocsarat, már többször is, oda-vissza. Csak ez a mocsár létezik, ez a mocsár az egész világ, és a világ semmi más, mint mocsár.

— Higgyél nekem — szólt a másik —, fényeket láttam, a fény titkos üzenetét hallottam szívemben.

— Ostoba vagy — felelt a pióca, és mérgesen odébb állott. Egy nap aztán a szitakötőlárva érezte, hogy szárnyai kezdenek nőni. Szépen kifejlődött egész teste — nagy szemei és szárnyai —, és fölúszott a víz felszínére. Meglátta a magasban csillogó napfényt, a varázslatosan kék eget, a felhők alatt repülő madarakat. Igen boldog volt. Saját magán is csodálkozott, mert sohasem tanulta a repülést, és íme, most kiterjesztette a szárnyait, s máris fölemelkedett. Érezte a virágok és a fűvek illatát, megpihent egy-egy virágon, mely édes nektárral kínálta.

Érdemes volt bízni a szebb világban. S nagyon sajnálta a piócát, mely továbbra is ott tekergett a mocsár mélyén.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

Mese a kővé vált kenyérről

Valahol, nem is olyan messze, élt egyszer egy szegény asszony. Férje váratlanul meghalt. Egy favágás alkalmával baleset áldozata lett, rádőlt egy hatalmas fenyőfa, és két favágót halálosan megsebesített. Az egyik favágó volt a szegény asszony férje. Őt kisgyerek siratta a hirtelen eltávozott édesapát. Mindez egy hideg, téli napon történt.

A szegény asszonynak és öt gyermekének nem volt betevő falatja sem. Igen éhesek voltak.

Lakott a szomszédjukban egy nagyon gazdag asszony, akinek mindössze egy gyermeke volt. Annak a férje is nemrég halt meg, szintén váratlanul, de nagy vagyont hagyott családjára. A szegény asszony átment hozzá, és így könyörgött:

— Gyermekeim és én két napja nem ettünk semmit. Kérlek szépen, adjál egy kis kenyeret. Majd megdolgozok érte, vagy megfizetem, ha kapok valahol munkát...

A gazdag asszony azonban elutasította:

— Nekem sincs semmi kenyérem, nem adhatok.

— A gyermekeim azt mondták, hogy az imént látták, kisfiad nagy darab mézes kenyeret majszolt... Azért merem...

— Mondtam már, hogy nincs kenyérem! — szakította félbe az asszony. — Változzon kővé minden ennivalóm, ha hazudok...

A szegény asszony szomorúan távozott. Sorra kell járnia a házakat egy kis kenyérért. És mi lesz, ha mindenütt elutasítják?

A gazdag asszony meg, amikor elment a szegény asszony, odaszólt a fiának:

— Na, gyere, most már nyugodtan ehetsz! Tíz-órára kenek neked egy hatalmas vajas-mézes kenyeret. Itt eszed meg, ne bámuljanak száj tátva az éhes szomszédok...

Ezzel bement az éléskamrába, hogy kihozza a nemrég sütött friss kenyeret. De amikor odanézett, majdnem elájult ijedtében. A kenyér helyén egy óriási, kemény kődarabot talált. Nehéz volt, alig tudta fölemelni. Forgatta jobbra-balra, de az bizony kő volt minden oldalról.

Nem merte megmondani kisfiának, hogy saját „átka” beteljesedett rajtuk: a kenyér kővé változott. Csak annyit mondott neki:

— Szaladj gyorsan a boltba, vegyél egy szép cipőt, mert most látom, hogy nincs kenyérünk.

— De reggel még volt — ellenkezett a gyerek —, hová tűnt az a finom reggeli kenyér, mikor a szomszédok sem kaptak belőle?

— Ne vitatkozz, hanem szaladj a boltba! — utasította az édesanyja.

A kisfiú el is ment kenyérért, de az anyja nem győzte visszavárni. Gondolta, eléje megy, hátha valakivel találkozott a fiú, s ráérősen elbeszélget vele. Legnagyobb meglepetésére a fiú ott álldogált az utcakereszteződésnél, s törölgette izzadt homlokát:

— Olyan nehéz ez a kosár, nem bírom hazavinni — panaszkodott.

A gazdag asszony levette a kosár tetején levő takarót, és íme, mit látott. A kosár tele volt kövekkel.

Az asszony hazaküldte a gyereket, ő pedig visszament a boltba, és kenyeret, kalácsot meg finom húsokat vásárolt a szegény asszonynak. Aztán vitte nagy lelkesedve a csodálkozó szomszédnak:

— Nézzétek, mit hoztam nektek!

Aztán hazament, és első útja az éléskamrába vitt. S íme, az előbbi kő helyén egy hatalmas, illatos fehér cipó nézett rá vidáman.

(Wilhelm Matthiessen nyomán)

Hol kezdődik a mennyország?

Élt valahol egy kicsi, hétköznapi szent, aki sok éve már igen boldog és megelégedett életet folytatott. Egy nap, amikor éppen a piszkos edényeket mosta el a kolostor konyháján, egy angyal jött hozzá, és így szólt:

— Az Úr küldött engem, hogy megmondjam neked: itt az idő, hogy az örökkévalóságba költözzél.

— Hálásan köszönöm az Úristennek, hogy ennyire a gondomat viseli — válaszolt a szent —, ám látod, milyen halom mosatlan edény vár még rám. Nem szeretnék hálátlannak bizonyulni, de igen örülnék, ha a mennyországba való menetelt kissé elhalaszthatnám, amíg mindennel kész nem leszek itt a földön.

Az angyal bólintott a szent kérésére, majd csöndesen és alázatosan eltűnt, előbb azonban még megjegyezte:

— Jól van, meglátom, mit akarsz tenni!

A kis szent pedig folytatta a mosogatást, mintha mi sem történt volna. Aztán még sok mindent tett-vett heteken, hónapokon át, amikor egy reggel újra megjelent az angyal nála. A szent éppen a virágokat kapálta a kertben. Mindjárt mondta is az angyalnak:

— Látod, mennyi gaz van ebben a kertben! Az örökkévalóság biztosan tud még picikét várni rám!

Az angyal mosolygott, és ismét eltűnt szótlantul. A kis szent befejezte a munkálatokat a kertben, de

aztán rengeteg tennivalója akadt. Mind el kellett végeznie. A kórházba betegek ápolására hívták. Éppen egy magas lázban szenvedő beteget itatott meg, amikor újra megpillantotta maga mellett az örökkévalóság angyalát. A kis szent kitérte karját a betegek felé, mintha azt akarta volna mondani:

— Látod, mit csináljak?! Itt hagyhatom ezeket a szegény betegeket?

Az angyal ismét csak bólintott a szent szabadkozására, és szó nélkül titokzatosan eltűnt.

Amikor este a kis szent végre cellájába térhetett pihenni, s végignyúlt a kemény deszkákon, eszébe jutott angyali barátja s az, hogy milyen hosszú ideje halogatja már a mennyországba való hazatérést. Egyszerre ijesztően öregnek érezte magát: sajgott a teste a fáradságtól, és így imádkozott:

— Ó, Uram, most már igazán elküldhetnéd angyalodat, ha szívesen látsz a mennyországban!

Még be sem fejezte a kérést, máris ott állt az angyal az ágya mellett... Így szólt hozzá a kis szent:

— Nagyon örülnék, ha most magaddal vinnél! Kész vagyok, hogy hazatérjek a mennyországba!

Az angyal erre is bólintott egy nagyot, s csöndesen megszólalt:

— Mit gondolsz, barátom, egész idő alatt hol voltál?

(Albert Schweitzer nyomán)

Ahol minden kapható

Egy fiatalember egyszer igen érdekes álmot látott.

Eddig sohasem ismert országban járt álmában. Az ország fővárosa arról volt híres, hogy ott a világ minden jó dolgát meg lehetett vásárolni.

Az ifjú bement a csodaboltba, s kíváncsian szemügyre vette a rendkívüli üzletet. A pult mögött egy angyal szolgálta ki a vásárlókat. Őt is megszólította:

— Uram, mit szeretne vásárolni?

Az ifjú kérdéssel felelt:

— Mi mindent lehet itt venni?

— Minden jót, amit csak akar! — hangzott a meglepő válasz.

— No, én sok mindent szeretnék megszerezni — mondta a fiatalember. — Először is, a világon legyen vége minden háborúnak, aztán ne éhezzen senki egyik országban sem; legyen szép lakása minden családnak; minden közösségben a szeretet uralkodjék stb... — sorolta szinte vég nélkül az ifjú, míg az angyal félbe nem szakította:

— Bocsásson meg, kedves fiatalember, talán félreértette, vagy rosszul olvasta el boltunk feliratát... Mi gyümölcsöket nem árúsítunk, csak vetőmagokat és palántákat...

A lélekre várni kell

Egy Himálája-expedíció alkalmával történt.

Amikor a hegymászók és kíséretük nagy emelkedőkön keresztül az első fennsíkra megérkeztek, kis pihenőt tartottak. Az indiai teherhordók a fáradtságtól kimerülten roskadtak a földre.

A vezető nemsokára továbbindulásra szólította fel a csoportot. Az indiaiak meg sem mozdultak. Mintha nem is hallották volna a vezényszót, szemüket a földre szegezték és hallgattak. Amikor a vezető rájuk kiáltott, ők csodálkozó szemmel tekintettek fel. Végre az egyikük megszólalt:

— Uram, nem tudunk továbbmenni. Imádkoznunk kell, hogy a lélek utánunk jöjjön, mert lemaradt tőlünk!

(Eugen Rucker nyomán)

Mikor kezdődik a nappal?

Egy zsidó rabbi föltesztette a kérdést tanítványainak: „Meg tudnátok-e határozni azt a pillanatot, amikor megszűnik az éjszaka, és elkezdődik a nappal?”

— Talán az az a pillanat, amikor már távolról meg tudjuk különböztetni a kutyát a báránytól? — próbálkozott az egyik tanítvány.

— Nem jól válaszoltál — mondta a rabbi.

— Vagy talán az a pillanat, amikor meg tudjuk különböztetni az olajfaágat a fügefa ágától? — próbálkozott a másik is.

— Nem jól válaszoltál — hangzott ismét a rabbi szava.

— Hát mikor? — kérdezték a tanítványok.

— Ez az a pillanat, amikor bárki szemébe nézel is, abban felismered saját testvéreidet. Eddig a pillanatig az éjszaka uralkodik benned.

(Mese a zsidó hagyományból)

Nem szökhettek el

A kisfiú nagyon unalmasnak tartotta, hogy egész nap nem mehet sehová sem. Igaz, rossz idő volt kint, erős szél fújt, és föl kavarta a nemrég lehullott havat. A kisfiú mégis eltökélte, hogy szülei határozott parancsa ellenére kissé körüljárja a környéket. Elszökött hazulról, s nemsokára már az utolsó házat is elhagyta, kint találta magát a tágas, havas mezőn.

— Jaj, de szép itt minden! Hogy csillog a hó! — mondta halkán, csak úgy magának, mert senki sem járt arrafelé. Bandukolt tovább, s egyszer csak megpillantott egy nagy követ a hegyi patak partján.

— Hát te mit csinálsz itt, te, nagy kő? — kérdezte a gyerek.

— Semmi különöset — válaszolt a kő —, csak fekszem a földön.

— És ha majd besötétedik, hová mész? — kérdezte a szökevény.

— Sehová. Itt maradok. Csak fekszem a földön.

— És ha esik az eső?

— Nekem az sem árt. Akkor is itt maradok.

— És nem fázol, ha esik a hó? Betemet úgy, hogy ki sem látszol a hóból...

— Nem baj, a hó meleg bundája véd a szélről...

— Gyere, szökjünk el! Nagyon unalmas lehet állandóan itt a földön feküdni, gyere velem! — biztatta a fiú.

— Nem mehetek! — mondta a kő. — Nagyon jó itt nekem. Rám mindenki számíthat. Én vagyok a

madarak és a bogarak védelme, általam tájékozódnak a sündisznók tavasszal. Nekem itt jó, ahol vagyok... Nem szökhettek el...

A kisfiú egyedül maradt a havas mezőn. Még a varjak sem álltak vele szóba, hiába integetett nekik. Eszébe jutottak játékaik, az otthoni érdekességek, a cica, amelyiknek ilyenkor szokott enni adni, meg Fűles, a kutya... S nemsokára otthon lesz a mama is...

Visszafordult, s egyre ütemesebb léptekkel igyekezett haza. Ahogy belépett a kiskapun, úgy látta, mintha minden megváltozott volna körülötte.

(Iragard von Faber du Faur nyomán)

Mindig azt teszem, amit teszek

A kolostorban élt egy öreg szerzetes, akihez fiatalok és öregek egyaránt szívesen jártak ügyes-bajos dolgaikban jó tanácsért. Állandó összeszedettség sugárzott arcáról, az elmélyült elmélkedések jele, amelyet minden látogató megcsodált. Egyszer meg is kérdezték tőle:

— Mi a titka annak, hogy bármilyen elfoglaltsága is van, s bármennyi tennivalója is akad, mindig megőrzi összeszedettségét?

— Semmi titkom nincs — felelte a szerzetes. — Amikor állok, akkor valóban állok. Amikor megyek, akkor valóban megyek; amikor beszélek, akkor valóban beszélek...

— Igen, igen — vágott közbe az egyik látogató. — Mi is így cselekszünk. De emellett még mit csinál, hogy ennyire összeszedett tud maradni?

— Nem teszek semmi különöset. Amikor állok, akkor állok. Amikor eszem, akkor eszem. Amikor beszélek, akkor beszélek. Amikor imádkozom, akkor imádkozom — ismételte a barát.

— Dehát mi is így teszünk — mondták újra látogatói.

— Nem — szakította félbe mondanivalójukat az öreg szerzetes. — Ti nem azt teszitek, amit tesztek. Mert, amikor imádkoztok, eszetek már a pénzszerzésen jár. Amikor ültök, már azonnal menni akartok. Ha mentek az úton, futni szeretnétek.

S ha futtok, azonnal a célban szeretnétek lenni . . .
Tanuljátok meg: hogyan kell igazán azt tenni, amit
tesztek!

(Willi Hofshümmer nyomán)

A három pillangó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három pillangó testvér. Az egyik piros volt, a másik sárga, a harmadik pedig fehér. Nagyon szerették egymást, jóban-rosszban összetartottak. Egyik nap is együtt játszottak a réten, virágról virágra röpködtek különös táncot lejtve. Napestig így hancúroztak volna, ha kedvüket nem rontotta volna el egy hatalmas felhő. Amikor elállt az eső, siettek haza, hogy fedél alá kerüljenek, még mielőtt megérkezik a nagyobb vihar. Szüleik azonban nem voltak otthon, és a ház ajtaját zárva találták. Vissza mentek a rétre, és bekopogtattak a liliomhoz:

— Kedves liliom, fogadj be minket, mert jön a vihar, és még jobban elázunk!

— Jó, jó — mondta a liliom —, a fehér pillangót szívesen befogadom, mert az illik hozzám, hisz én is fehér vagyok. De a pirosat meg a sárgát nem fogadhatom be, mert más a színük, és mindenki észreveszi, hogy idegenek.

— Hát ha testvéreimet nem fogadod be — felelte a fehér pillangó —, akkor én sem megyek hozzád. Nem hagyhatom el őket!

Ezután a tulipánhoz siettek:

— Tulipán, tulipán, szép piros tulipán, fogadj be minket, mert jön a nagy fekete vihar!

A tulipán egy kis töprengés után így szólt:

— Rendben van, a pirosat befogadom, mert hasonló a színe az enyémhez. De a másik kettő menjen máshová.

— Nem lehet — válaszolta a piros pillangó —, nem hagyhatom el testvérkéimet. Én sem megyek be hozzád, ha ők nem jöhetnek.

Ugyanígy jártak a sárga körömvirággal is. Ekkor felfigyelt a nap, hogy mennyire szeretik egymást ezek a pici pillangók. Megparancsolta a Szélnek, űzze el az esőt. A pillangók pedig estig vígan táncoltak a réten.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

A metszett szárnyú sas

Egy földműves fogott egyszer egy fiatal sast, amely egy hatalmas vihar alkalmával belegabalyodott udvarának töviskerítésébe. A gazda azt gondolta, fölneveli a háziszárnyasok közt. Ezért a sas szárnya végét kissé lemetszette, és az eltévedt állatot betette a baromfiudvarba. A sas nemsokára rászokott a tyúkok és csibék életmódjára. Mindenfelé velük járt, és úgy csipegette az ennivalót, mint azok.

A gazdának vendége érkezett néhány napra. Jó barátja látogatta meg a sziklás hegyekből, ahol a sasok élnek. A vendég kiment a baromfiudvar kerítéséhez, és csóváltgatta a fejét:

— Ez bizony így nem igazi sasmadár. Szabadság kell neki, nincs jogunk itt kínozni az udvarban.

Ezzel fogta a sast, fölmászott vele az egyik fára, majd földobta a levegőbe:

— Szállj, sasmadár! Tanulj meg újra repülni!

A sas azonban nem repült messzire. Néhány szárnycsapás után visszatért a tyúkokhoz, és ismét csipegetni kezdte az eleséget.

A gazda barátja ekkor fölment vele a közeli dombra, és ott próbálta szabadjára engedni a madarat. Amikor azonban a sas a baromfiudvar fölött repült, és meglátta az eleséget csipegető tyúkokat, leereszkedett közéjük. Ugyanígy történt, amikor emberünk magával vitte egy magas hegyre, és ott egy kiálló szikláról indította el a madarat.

A sast nemsokára ismét a gazda udvarán találta.
A jó barát ekkor gondolt egy merészet.

Másnap délelőtt újra felvitte a hegyre a madarat.
A nap éppen delelt. Emberünk megfogta a sas fejét,
majd szemét a fényforrás felé fordította. A sas testén
ekkor, mintha villámcsapás érte volna, remegés
futott át, fejét oldalra rántotta, kitepte magát az
ember kezéből, és hatalmas szárnycsapásokkal
emelkedni kezdett az ég felé. Néhány pillanat
múlva eltűnt a láthatáron...

(Afrikai mese)

Ünnepek után,
év közben

Testvérek

Két testvér földet örökölt atyjuktól. Az egyik nős volt, és feleségével meg gyermekeivel élt együtt; a másik nőtlen volt. Közös házban éltek békésen együtt. Arcuk verejtékével művelték földjüket, és mind-egyikük megelégedett volt a maga részével.

Aratás ideje volt. Kévékbe kötötték a gabonát, és két egyforma boglyát raktak. Az egyiké éppen akkora volt, mint a másiké.

A rákövetkező éjjel a nőtlen testvér szobája magányában így gondolkodott: Egyedül élek, senkivel sem kell kenyeremet megosztanom. Miért kell, hogy a föld terméséből nekem ugyanakkora rész jusson, mint testvéremnek? Csendben felkelt, óvatosan, mint egy tolvaj, odaosont boglyájához, levett belőle néhány kévét, és áttette testvéréhez.

Hasonlóképpen a másik testvéremnek sem jött álom a szemére. Így szólt a feleségéhez: Nem helyes, hogy a gabonát egyformán osztottuk szét: az egyik részt magunknak, a másik részt testvéremnek szánva. Hát nem mindenben jobb a sorom, mint az övé? Isten feleséggel és gyermekekkel ajándékozott meg, testvérem meg magányosan él. Egyetlen öröme a begyűjtött gabona. Keljünk fel, tegyünk át titokban néhány kévét boglyánkból az övéhez! Így is tettek.

Reggel aztán azon csodálkozott mindkét testvér, hogy a boglyák éppen olyan egyformák, mint amilyenek előző nap voltak. A következő éjjeleken

is kimentek, és ismételten ugyanazt tették, amit az első éjszakán. Azonban minden reggel, azt tapasztalták, hogy egyikük boglyája sem lett nagyobb.

Ekkor elhatározták, utánajárnak a dolognak. Amint épp ezen igyekeztek, az éjszakában szembe találokztak: mindkettőjük kezében egy-egy kéve volt. Végre megoldódott számukra a rejtély! Megölelték, megcsókolták egymást. Mindketten áldották az Istent, hogy ilyen jó testvérrel áldotta meg őket.

A hely, ahol a két testvér ezt cselekedte, áldott hely lett: ezt választotta Izrael, hogy Istenének lakást építsen.

(Történet a zsidó legendavilágból)

Légy óvatos!

A fiú tanácstalanul és keserves ábrázattal álldogált az utcasarkon. Arra jött egy idősebb és nála nagyobb fiú, s megkérdezte:

— Mit pityeregsz? Mi bajod?

— Kaptam két tízest a mozira — hüppögte a fiú —, de egy, nálam erősebb srác az egyiket elvette tőlem.

— Hogyhogy? Nem tetted jól a zsebedbe vagy pénztárcádba?

— Itt volt a kezemben, mint ez a másik tízes is, ő meg kitépte a kezemből.

— Miért nem kiabáltál, amikor az eset megtörtént?

— Kiabáltam, csak senki sem hallotta meg.

— S nem tudsz hangosabban ordítani?

— Nem tudok — kesergett a fiú.

— És senki sem volt veled? — érdeklődött a másik. — Egyedül vagy?

— Igen, egyedül vagyok.

— No, akkor add csak ide a másik tízest is! — vigyorgott a nagyobb, azzal kitépte a pénzt a kisebb fiú kezéből és elszaladt.

(Bertold Brecht nyomán)

Hol imádkozunk?

Lévi Jiszkasz rabbi előimádkozó volt a közösségben, és berekedt imádság közben. A bölcs rabbi megkérdezte:

— Hogy van az, hogy rekedt leszel imádság közben?

— Mert az állvány előtt állva hangosan imádkozom — felelte az.

— Értem — mondta a másik. — Ha az élő Isten előtt imádkozol, nem fogsz berekedni.

(Martin Buber elbeszéléseiből)

Ki miért dolgozik?

Amikor a freiburgi dómot építették, valaki megkérdezett három kőfaragót, min dolgoznak.

Az egyik egy nagy négyszögletes kötőmb mellett ült, és azon igyekezett, hogy simábbá tegye, mert csak úgy illik be a falba, a többi közé.

— Mit csinálsz? — hangzott a kérdés.

— Követ faragok — válaszolta a kőfaragó.

A másik egy kicsiny oszlopon dolgozott, amely a kapu egyik fénypontja lesz majd.

— Te mit csinálsz?

— Pénzt keresek a családom számára — válaszolta a munkás.

A harmadik egy kereszt alakú virágdísz faragott a hatalmas ablak kőkerete számára. Igen gondosan és figyelmesen dolgozott a kis vésőjével.

— Te mit csinálsz? — szólt újra a kérdés.

— Építem a dómot — felelte az ember.

(Horst Hirschler nyomán)

A három fiú

A falu szélén volt egy kristálytisza vizű forrás. Minden család innét hordta az ivóvizet. A sziklás talajban igen nehéz lett volna külön-külön kutakat ásni, és a kútvíz nem is volt mindig ivásra alkalmas. A férfiak korán reggel kimentek a mezőre vagy az erdőbe dolgozni, így aztán a vízhordás leginkább az asszonyokra maradt.

Az öregember, aki a faluban „az öreg bölcs” hírében állott, naponta kiült a forrás melletti kőre, és figyelte a vízhordó embereket. Egyik reggel három asszony jött a forráshoz vízért. Amíg sorjában megtöltötték edényeiket, beszélgettek.

— Nekem van egy fiam — mondta az első asszony —, az a gyerek olyan ügyes és gyors, hogy senki sem érné utol...

— Az én fiam meg — mondta a második asszony — olyan szépen énekel, mint a csalogány! Az egész környéken senkinek sincs hozzá hasonló gyönyörű hangja...

Így mesélgettek, dicsekedtek egymásnak az asszonyok, csak a harmadik nem szólt semmit. Úgyhogy a többinek fel is tűnt annak hallgatása.

— Hát te, miért nem beszélsz a fiadról?

— Nincs semmi különös, amit dicsérhetnék benne — mondta szerényen. — Az én fiam olyan, amilyennek egy rendes, dolgos gyermeknek lennie kell; amilyen sok van ezen a világon...

Közben megteltek a vödrök, a kannák, és az asszonyok elindultak hazafelé. Két dolgos karjuk majd leszakadt a vízzel teli, nehéz vödrök súlya alatt. Az öregember utánuk ment, hogy körülnézzen a faluban. Az asszonyok, hogy kissé kifújják magukat, megálltak a falu szélén, és a földre rakták a vödröket.

A faluból három fiú jött velük szembe. Nagyon érdekes fickók voltak. Az első, amikor meglátta az asszonyokat, cigánykerekeket hányt, és kézen kezdett járni... Az asszonyok önkéntelenül is felkiáltottak:

— Ez aztán az ügyes gyerek! Ilyen nincs több a világon!

A második fiú énekelni kezdett. Az utcán mindenfelé kinyíltak az ablakok, a lányok kijöttek a kapu elé, úgy hallgatták a csengő éneket. Az asszonyok szemében könnyek jelentek meg. A második asszony büszkén szólt a többiekhez:

— Ugye mondtam, hogy nincs több ilyen szép hang a világon!

A harmadik fiú nem csinált semmi különöset, csupán odament édesanyjához, fölvette a vödröket, és hazavitte azokat.

Az asszonyok kíváncsian fordultak a bölcs öreghez, aki ott lépkedett mögöttük:

— No, mit szólsz a mi derék fiainkhoz?

Az öregember csodálkozva válaszolt:

— Hol vannak a ti fiaitok? Én csak egyetlenegy fiút láttam az imént.

(Lev Tolsztoj nyomán)

Mit ér egy kiló kenyér?

Egy angol újságíró egyszer más-más városokban kísérletet végzett egy kiló kenyérrel. Mindegyik város legforgalmasabb utcasarkán kicsiny asztal közepére helyezte a vásárolt kenyeret, s miután sok kíváncsi járókelő gyűlt köré, ezekkel a szavakkal fordult hozzájuk:

— Hölgyeim és uraim, azé lesz ez a kenyér, aki hajlandó érte három órát dolgozni.

Hamburgban (Németország) az emberek ki-nevették az újságírót.

New Yorkban a rendőrök őrizetbe vették.

Nigériában (Afrika) akadt néhány személy, aki vállalta a három óra munkát.

New Delhiben (India) több száz ember gyűlt köréje, akik mind hajlandóak lettek volna akár egész napi munkát is végezni egy kiló kenyérért.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

A földműves és a vízitündér

Egyszer egy földműves halászat közben réz karika-gyűrűjét a vízbe ejtette. Szomorúságában leült a folyó partjára, és keservesen sírdogált.

Meghallotta a vízitündér lent a víz mélyén, meny-nyire sajnálja a földműves a gyűrűjét. Feljött hát a mélységből, és magával hozott egy aranygyűrűt.

— Itt van a gyűrűd — mondta az embernek.

— Nem, ez nem az enyém — válaszolta a föld-műves.

A vízitündér erre hozott egy másikat, egy ezüst gyűrűt. De a földműves erre is ezt felelte:

— Nem, ez nem az enyém.

A vízitündér erre neki ajándékozta mind a hármat.

Hazament a földműves, és nagy örvendezve elmesélte szomszédjának, mi történt vele a folyó partján. „No — gondolta a szomszéd —, ezt én is megpróbálom.” Kiment a folyó partjára, beledobott a vízbe egy értéktelen gyűrűt, majd leült a partra, és keservesen jajveszékelní kezdett.

Hamarosan megjelent a vízitündér, és felmuta-tott neki egy aranygyűrűt:

— Ez a te gyűrűd?

Az ember gondolkodás nélkül rávágta:

— Persze hogy az enyém! Enyém, enyém!

A vízitündér erre eltűnt a folyóban a gyűrűvel együtt. S hiába várta az ember, hogy újra előjőjön.

A látszat csal

Egy fiatalember tele kétséggel és szorongással, mivelhogy az élete nem úgy sikerült, ahogy szeretne volna, elment a pszichiáterhez, és elpanaszolta rengeteg baját. A pszichiáter — többek között — a következő jó tanácsot adta neki:

— Legyen jókedvű! Nevessen, mosolyogjon! Ha nem tud nevetni, menjen el a cirkuszba, amelyik éppen most a városunkban játszik. Van ott egy nagyszerű bohóc, aki majd megnevetteti, és jókedvre deríti.

A beteg hirtelen összerezzen. Megragadta az orvos karját, és azt mondta:

— De hiszen, doktor úr, én vagyok az a bohóc!

(Kurt Bucher)

A legédesebb és a legkeserűbb

Egy király azt parancsolta egyszer ínyencmesterének:

— Menj, és hozd el nekem azt az ételt, amely a legédesebb a földön, amelyhez hasonló még az óceánon túl sincsen.

Az ínyencmester elment, és nemsokára megjelent egy tálcával, rajta egy hatalmas, finoman elkészített marhanyelv. Igen ízlett a királynak, megdicsérte érte szakácsát. Nemsokára újabb parancsot adott ínyencmesterének:

— Menj, és hozd el nekem a világ legkeserűbb ételét, amelynél keserűbb még az óceánon túl sincsen.

A miniszteri rangban levő mester elment, újra vásárolt egy hatalmas marhanyelvet, finoman elkészítette, és elvitte a királynak. Az azonban méregre gerjedt, amikor meglátta az ételt.:

— Azt mondtam neked, hogy valami keserű ételt hozzál. Te pedig ismét nyelvet hozol, amit a múltkor édesnek találtál.

Az ínyencmester azonban nem jött zavarba:

— Fenséges uram, királyom. Nemde a nyelv az, amely egyszer a világon legédesebb, máskor meg a legkeserűbb szavakat tudja mondani?

A király megértette szolgája példázatát.

(Sulchan-Sabe Orbeliani nyomán)

Titokzatos csodák

Egy ifjú elment egyszer a paphoz, hogy hitében összezavarja. Megkérdezte tőle:

— Mondja, atyám, hogyan hihet abban, hogy a kenyér és a bor átváltozik Krisztus testévé és vérévé?

— Induljunk ki a mindennapi tapasztalatból. Mindnyájan naponként bőségesen táplálkozunk. Úgy érezzük, hogy a táplálék megerősíti testünket, izommá és vérré alakul át titokzatos módon. Ha ezt az átváltozást látom és ismerem, miért ne tudnék hinni abban, hogy Isten a kenyeret és a bort át tudja változtatni Krisztus testévé és vérévé? — felelte a pap.

Az ifjú nem hagyta magát:

— Azt azonban végképp nem értem, hogyan lehet jelen az egész Krisztus abban a kicsiny ostyában?

— Teljesen megérteni nem is lehet — folytatta a pap —, de megpróbálom megvilágítani a dolgot. Nézz csak ki az ablakon! Milyen nagy az a táj, az az utca vagy ház, amelyet szemekkel át tudsz fogni. Hogyan lehetséges, hogy a kicsi szem ezt a nagy tájat magába fogadja, mégpedig úgy, hogy érzékel hatalmas arányait. Ha az így van, miért ne lenne lehetséges, hogy a kis ostya az egész Krisztust tartalmazza?!

— Van még egy nehézségem — szólta a fiatalember. Hogyan tud ugyanaz a Krisztus száz és ezer templomban egyszerre jelen lenni?

— Nézz csak ide! Mit látsz a kezemben? — kérdezte a pap.

— Egy tükört.

— És a tükörben?

— Önmagamat.

— Most jól figyelj — szólt a pap, és abban a pillanatban földre ejtette a tükört.

Az ifjú hirtelen összerezzen.

— Annyi baj legyen! — jegyezte meg a pap. — Nézz bele a tükördarabokba! Mindegyikben saját arcodat látod viszont. Ha meg tudja tenni ezt egy egyszerű tükör, miért ne tudná Isten megtenni az Oltáriszentségben?!

A kavics

Az egyik ház előtt élt a fehér kavicsok családja. A fal tövében, az eresz alatt húzta meg magát a család. Így minden tagja biztonságban érezte magát: sem eső, sem a szél nem érhetette őket. Még az emberek sem tapostak rajtuk. Egy alkalommal azonban az egyik kavics kigurult a többiek közül. Most már a szabadban volt, kitéve minden veszélynek.

Egy napon egy kamion szemet hoztak a ház lakóinak, és éppen oda öntötték le, úgyhogy a szén a kis kavicsot egészen betemette. Családja aggódva figyelte a fejleményeket, a kis kavics pedig csendben, türelmesen várta, hogy újból meglássa a napvilágot. Amikor a háziak behordták a szemet, a Kavics család tagjai fellélegeztek. Újból láthatták elveszett testvérüket, de sajnálattal állapították meg, hogy testvérük a szénportól nagyon piszkos lett.

— Mi a fehér kavicsok családjába tartozunk — mondták haragosan —, te pedig olyan piszkos vagy. Kiközösítünk téged!

A kis kavics semmit sem válaszolt. Csak feküdt egy helyben, és türelmesen várakozott.

Egyszer jött egy eső, és a cseppek a kavicsot tisztára mosták a szénportól.

Az eresz alatt pedig tovább élt a Kavics család. Belepte a por, mert az eső nem juthatott el hozzá.

Nem könnyű boldog házasságot kötni

Egy matróna megkérdezte Jose ben Chalafta rabbit:

— Hány nap alatt teremtette Isten a világot?

— Hat nap alatt.

— És mit csinál, miután megteremtette a világot? — kérdezte tovább a matróna.

— A házasulandókat esketi.

— Ezt én is meg tudom tenni — mondta a matróna. Nekem ugyan sok szolgám és szolgálóm van, de egy óra alatt mindannyiukat meg tudom nősíteni, férjhez tudom adni.

Rabbi Jose így szólt:

— A te szemedben lehet, hogy ez egyszerűnek tűnik, de Istennek éppen olyan nehéz, mint a Vörös-tenger kettéválasztása.

A rabbi ezután otthagyta a matrónát.

Mit tett a matróna? Összehívott ezer szolgát és ezer szolgálót, két sorba állította őket, és megparancsolta: Ez és ez házasodjon meg ezzel és ezzel... És így egy éjjelen át mindannyiukat megeskette.

Másnap reggel az újdonsült férjek és feleségek a matrónához jöttek: Egyiküknek a feje volt beverve, a másiknak zöld foltok voltak a szemei körül, a harmadiknak a lábát törték. Az egyik megszólalt:

— Én nem akarom ezt a férfit!

A másik:

— Én nem akarom ezt a nőt...

A matróna megrémülten hívatta magához rabbi Josét, és így szólt hozzá:

— A ti törvénytek helyes, hasznos, és megfelel a körülményeknek: mindent, amit mondtál, helyesen mondtál.

Rabbi Jose így válaszolt:

— Tehát igazam volt; a házasságkötés lehet, hogy könnyűnek tűnik a te szemedben, de Istennek éppen olyan nehéz, mint a Vörös-tenger kettéválasztása.

(Mese a zsidó hagyományból)

Isten jóságának a titka

Egy hatalmas, gyönyörű kertben rengeteg virág pompázott. Voltak ott szebbnél szebb rózsák, hatalmas napraforgók, picinyke árvácskák, ékes gladió-luszok, furcsa virágú tátikák és apró termetű nefe-lejcssek. Boldogan éltek egymás mellett, és elárasz-tották a levegőt illatukkal.

Egyik napon egy kertész jött a kertbe, meg-csodálta a szép virágokat. Aztán elővett egy mérő-szerszámot a zsebéből, és sorban megmérte a virágokat. Egy noteszba fölírt, melyik milyen ma-gas, és milyen széles levelei vannak.

Amikor munkája végeztével elment a kerből, a magas és a hosszú szárú virágok, mint például a napraforgó, büszkélkedni kezdtek:

— Hallottátok, hogy megdicsért engem? Ez igen, azt mondta rám, ilyen magas virágot még nem látott!

A rózsza közbevágott:

— Nekem meg az illatomat dicsérte meg! Én vagyok a virágok királynője! Nincs más ilyen illatos virág!

Így hencegtek mind a magas, feltűnő virágok, a szegény, apró virágocskák pedig majd elsüllyedtek mellettük, megszólalni sem mertek. A tátika azon-ban így vigasztalta a kék nefelejcsset:

— Azért minket is nagyon szeretnek az embe-rek. Egész biztosan nem hiába hívnak téged is nefelejcsnek. Szeretnek téged.

Ekkor megszólalt a kis árvácska is halkan:

— Hogy beszélhettek így testvéreim? Mit számít az, hogy melyikünk kicsi és melyikünk nagy? Az a fontos, hogy a jó Isten szeret minket. Ő teremtette a mi ruhánkat és virágunkat, illatunkat és színeinket. Mindnyájunknak egyformán osztja a fényt és a nap melegét. Ő ajándékozza nekünk az esőt, a reggeli harmatot, amelyben a szivárvány színei csillognak. Ő egyformán szeret mindnyájunkat. Egyedül az a fontos. Ez az ő jóságának a titka.

(H. Bouwmanns—W. Pfeil nyomán)

A munka: kincs

Az öreg földműves közeledni érezte halálát. Számadást tett életéről, mi volt jó benne, s mi rossz. A legjobban az bántotta, hogy fiaira nem tud semmi értékes dolgot hagyni. Sőt, túlságosan szabadjára hagyta őket, még dolgozni sem tanultak meg rendesen. Kihasználták apjuk engedékenységet, s naphosszat az árnyékban heverésztek. Naplopó haszonlesők lettek. De mi lesz most velük, ha apjuk örökre elszenderül, s nem tartja senki szemmel őket. Édesanyjuk már régen meghalt.

Amint így töprengett magában, hirtelen jó ötlete támadt. Még egyszer, utoljára megleckézteti mihaszna gyerekeit.

Betegágyához hívatta őket, s így szólt hozzájuk:

— Fiaim, drága kincs van elrejtve ebben a kicsiny földben, amit itt a ház körül láttok. Ez lesz a ti örökségetek...

Nem tudott többet beszélni, hamarosan meghalt.

A három fiú tanakodni kezdett, hol rejtőzhet az a bizonyos drága kincs. Megegyeztek egymással, hogy mélyen fölássák az egész földterületet, s ha megtalálják a kincset, elosztzkodnak rajta. Hamarosan neki is láttak az ásásnak. Nehéz munka volt aprólékosan, körültekintően megforgatni az egész talajt a ház körül. Mindennap azzal a reménnyel feküdtek le, hogy holnap reggel biztosan meglelik a drága kincset.

A kincset azonban, amilyenre ők gondoltak, sehol sem találták. Amikor már minden centiméternyi földet megmozgattak, akkor jöttek rá, hogy édesapjuk mire gondolt:

— Maga a föld apánk kincse. S hozzá még az, hogy megtanultunk dolgozni.

(Aesopus nyomán)

Így is lehet!

Tudjátok, miért lett híres ember Kenneth Smith? Azt mondjátok, hogy nevét sem hallottátok?

Kenneth Smith az Egyesült Államok Baltimore nevű városában élt. Egyszerű, kedves ember volt, semmi feltűnő dolog nem történt az életében. Jóformán senki sem ismerte jó ideig, csak a családja és a szomszédai; no meg azok, akik Baltimore egyik külvárosából indultak napi munkájukra, a város központjába. Kenneth Smith ugyanis villamosvezető volt. Mindig ugyanazon a vonalon, ugyanabban az időben kapott beosztást. A villamos végállomása a külvárosban egy kis téren volt, oda futott be a jókedvű Kenneth Smith járműve mindannap tizenötzör. Általában egy-egy járat között hét-nyolc perc szabad ideje volt.

Eleinte rettenetesen unta ezeket a szabad percek. Nem dohányzott, az újságot egy-két szünetben átnézte, aztán ácsorgott a külvárosi téren, amely bővelkedett elvadult bokrokban. Nyaranta a gaz is magasra nőtt rajta, senki sem törődött a kis térrel a város szélén.

Kenneth Smith egyszer aztán megunta a céltalan várakozást, és elhatározta, hogy üres perceit hasznosítani fogja. Vett egy éles metszőollót, és megnyeste a fákat, bokrokat. Kiirtotta a tüskés bozótokat és a nagyra nőtt gatz. Mindennap csak egy-két négyzetméternyi területet tisztított meg a téren.

S a nyár végén már az egész terecske rendezett kert benyomását keltette a járókelőkben.

A következő évben a környékbeli gyerekek csatlakoztak az „untakozás elleni mozgalomhoz”. Pedig senkinek sem szólt, senkit sem kért fel közülük a segítségre. Rövidesen csodálatos virágoskertté varázsolták a városszéli csöndes kis végállomást.

Látták ezt nemcsak az ottlakók, hanem mások is, akik látogatóba érkeztek a városnak abba a részébe, vagy egyszerűen csak untakozásból „villamosoztak” egyet a külvárosban. A példa ragadós lett. Az egyik „önkéntes kert” a másik után alakult ki az elhagyott területeken. Mindenkinek tetszett az átalakulás: a szemétdombok helyett virágágyások, a túskebokrok helyett szépen metszett bokrok díszítették a külvárost.

Látjátok, így lett híres ember a jókedvű, szótlan Kenneth Smith villamosvezető Baltimore-ban.

(Jammes Keller nyomán)

A három béka története

Egyszer az esti szürkületben, hogyan, hogyan nem, de észrevétlenül az éléskamrába besettenkedett, beugrált három béka. Addig-addig ugráltak nagy vidáman a sok ennivaló közt, míg mindhárman bele nem estek egy hatalmas tejesköcsögbe.

Vidámságuk egyszerre nagy szomorúsággá, ijedséggé lett, mert a köcsögből sehogy sem tudtak kievickélni. Az edény meredek, zománczott falán hiába próbáltak fölkapaszkodni, mindig visszaestek a hófehér tejtengerbe.

A három közül az egyik igen jókedvű, derűlátó béka volt. Emberi nyelven mondva: optimista. Így bátorította társait:

— Ne féljetek, barátaim, ne lankadjatok! Úszni kell állandóan, kitartóan, szorgalmasan, akkor majd rövidesen elérünk a tejtenger partjára, s szárazra kerülünk.

S ez a béka, amint mondta, úgy tett: úszkálni kezdett. Egész éjszaka úszkált a tejben, s nem vette észre, hogy állandóan csak körbe-körbe úszik a köcsögben. Reggelre úgy kifáradt, hogy lélegzetet sem kapott, s belefulladt a tejtengerbe.

— Látod, milyen ostoba a barátunk — szólalt meg a másik, aki viszont borúlátó, pesszimista volt, aki mindenben csak a rosszat vette észre. Most is nagyon el volt keseredve, és így folytatta:

— Hiába, nincs itt mentség! Mire észrevesznek minket, addigra mind meghalunk.

Erre nagy keservesen a tej színe alá bukott, de nem kapott levegőt, és ő is belefulladt a köcsögbe.

Egyedül maradt a harmadik béka, aki viszont okos béka hírében állott. Mindenütt feltalálta magát, sohasem ijedt meg, még saját árnyékától sem. Ő ezt mondta magában:

— Láttam egyszer egy embert vaját köpülni. Addig kevergette a tejet, amíg vaj nem lett belőle. Ezt én is megpróbálom. Dolgozni kell, remélni kell!

Ezzel lábával köpülni kezdte a tejet. Egyszerre csak érezte, hogy szilárdulni kezd a tej a lába alatt, s amikor kemény vajjá lett, vígan kiugrott a köcsögből.

Nem csak rossz van a világon

A fiatal tanárnő egyik szombat délután kint dolgozott a kertjében. Gyönyörű kis kert volt ez; a ház előtt, az utcán! Mindenki megcsodálta:

— Milyen szép rózsák! Milyen hatalmasak a kardvirágok! — mondogatták a járókelők.

Éppen arra járt a tanárnő egyik tanítványa is, a hetedikes Zsuzsa. De ő bizony nem vette észre a nagyszerű kertet, még a tanárnőjét sem. Olyan szomorú volt, hogy földig lógott az orra — amint mondani szokták. Nem nézett se jobbra, se balra, csak ment céltalanul, keserves képpel az úton.

A tanárnő azonban észrevette tanítványát, s mindjárt azt is látta, hogy valami miatt rettenetesen bánatos. Utána szólt:

— Hallod-e, Zsuzsa! Észre sem veszed az öregbet? Gyere már be hozzám, mutatok neked valami érdekes dolgot!

Zsuzsa fölemelte a fejét, s kicsit elszégyellte magát. Mert Klári nénit, a tanárnőjét nagyon szerette, s most szomorúságában meg se látta.

— Gyere, Zsuzsi, iszunk egy csésze finom teát, s mindjárt vidámabb leszel. Rám is rámfér néhány perc munkaszünet...

Zsuzsi a kedves hívogató szóra benyitott a kiskapun, s valóban, máris kissé könnyebbnek érezte a lelkét.

— Mondd el, miért vagy olyan szomorú! — kérdezte bent a szobában Klári néni. — Te mindig jókedvű, vidám lány voltál.

Zsuzsa belekezdett a panaszkodásba. Hogy ma minden rosszul sikerül, hogy rossz a hangulata... Persze mind csupa apróság volt, amit felsorolt.

— No, figyelj csak ide — szakította félbe a tanárnő —, csinálom a finom teát.

Azzal félig töltötte a vízmelegítő üvegedényt.

— Nézz csak ide, Zsuzsa! Meg tudod-e mondani, mi az igazság? Ha azt mondom: félig tele van az üveg, vagy ha azt: félig üres az edény?

— Mind a kettő igaz — felelte a lány felélénkülve.

— Látod, ilyen az ember legtöbb napja is. Félig öröm, félig szomorúság és aggodás. De mindig van minek örülnünk.

Zsuzsa elmosolyodott.

Mintha a szobában kisütött volna a nap.

(James Keller nyomán)

Az ajándékozás öröme

Élt egyszer valahol a hegyekben egy öreg szerzetes, aki arról volt híres, hogy mindig jó kedve volt. Pedig nem volt semmije azon kívül, ami rajta volt. Azt is minden héten kicserélték a kolostorban, amikor a tiszta fehérneműt kiosztották.

Az öreg szerzetes egész életében imádkozott és dolgozott. Nagyon szép cipőket tudott készíteni, mert valamikor ifjúkorában ezt a szakmát tanulta. Elöljárója megengedte neki, hogy a kolostor szerzeteseinek a cipőit ő készítse el, s ezenkívül a környék szegényeinek is varrhat alkalmas lábbelit. Az öreg szerzetes legnagyobb boldogsága volt, hogy mindent ajándékként tette a szegényeknek. Ezért volt mindig jókedvű.

Egy napon azonban új elöljárót neveztek ki a kolostor élére. Mindent át akart alakítani, s rossz anyagi helyzetükre hivatkozva megtiltotta az öregnek, hogy ajándékba cipőt készítsen bárkinek. Csak pénzért adhatta a lábbeliket.

Az öreg igen elszomorodott, ettől kezdve nem ment neki a munka, a cipők sem voltak olyan szépek, mint régen.

— Az én örömöm és jókedvem az volt, hogy szegénységemben is ajándékozni tudtam a még szegényebbeknek — mondogatta keserű szívvel.

Az új elöljáró nem bírta sokáig szigorúsággal, amikor látta az öreg szomorú arcát.

— No, rendben van, testvér, csinálja csak ezután is úgy, mint régen — mondta neki egyik reggel a zsolozsma után.

A kis kolostori cipőműhelyben újra felragyogott az öröm fénye. Fölhangzott az ének, s a szegények továbbra is vidám szívvel dicsérték az Istent és a szerzetesek jóságát.

(Phil Bosmans nyomán)

A kis csavar története

Az óriási hajó büszkén úszott a békés tengeren. Ragyogóan sütött a nap, a hajó fölött sirályok keringtek, lent a vízben pedig a delfinek az ételmaradékokat gyűjtötték össze. A hajó utasai biztonságban érezték magukat. Nem hallották azt az automata vészjelet sem, mely a kapitány szobájában szólalt meg, jelezvén, hogy valami hiba van a hajó kormánygépezetében.

Mi történt? A kapitány megcsóválta a fejét, és elküldte az egyik technikust, vizsgálja meg a hibát.

Az történt, hogy egy kis csavar, amelyet alig lehetett észrevenni, több ezer kis csavartársa közt, egy napon megunt csöndes szolgálatát lent a hajó mélyében, és máshová vágyakozott:

— Olyan kényelmetlen itt a mélységben, semmit sem látok, itt hagyom a helyemet, és fölmegyek a fedélzetre — mondta a kis csavar, és meglazította magát az erős páncélrúdon.

A szomszédja azonnal megérezte a mozgolódást:

— Maradj nyugton a helyeden, mert ha elmész innét, mi is kilazulunk, és szétesik az egész kormányserkezet!

— Mit bánom én, hogy mi lesz veletek, én szeretném látni a messzi tájakat, a fákat, az embereket. Sohasem láttam még szigetet — elégedetlenkedett a kis csavar —, fölmegyek a fedélzetre.

Ezzel tovább lazított magán. Negyedóra múlva az egész hajón alig hallható jelzések remegtek végig: egyik csavar a másiknak adta át az üzenetet:

— Meglazult egy kis csavar a kormány szerkezetben. Vigyázzatok!

— Megőrült az a kis csavar? — ordított a kormánykerék. — Ha így viselkedik, rövidesen a tenger fenekén találja magát.

Megijedt a kis csavar, gyorsan elfoglalta régi helyét. Dehogyan akart ő bárkit is — még önmagát sem — veszélybe sodorni. Ott maradt a helyén, és végezte kicsi, de fontos feladatát.

Mire való a csönd?

A magányosan élő szerzetes remetéhez egyszer emberek jöttek. Megkérdezték tőle:

— Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el a csöndben és magányban?

A remete éppen azzal foglalatoskodott, hogy vizet mert egy ciszternából, az esővíz összegyűjtésére szolgáló mély kútból. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak:

— Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok?

Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba:

— Nem látunk semmit — mondták kisvártatva.

A remete abbahagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek:

— Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok?

A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyenként a kút fölé, s felkiáltottak:

— Saját arcunkat látjuk a kútban!

— Bizony, amíg zavartam a vizet — mondta a remete —, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat.

A látogatók megértették a remete tanítását.

(Erhart Kaestner nyomán)

Az is baj, ha nincs semmi baj?

Egyik napon a bölcs rabbihoz egy férfi jött, és így panaszkodott:

— Rabbi, elviselhetetlen az életem. Hatan lakunk egy házban, s rettenetesen unalmas minden. Mondd, mit csináljak?

A rabbi ezt mondta neki:

— Tudod mit, végy egy bakkecskét, és vidd be a szobátokba.

A férfi felháborodva mondta:

— Egy bakkecskét a szobába?

— Igen, igen. Tedd, amit mondtam — szólt a rabbi —, aztán egy hét múlva gyere vissza!

Egy hét múlva megjelent az ember a rabbinál, idegileg teljesen kimerülten:

— Nem bírjuk tovább elviselni. A kecskebak olyan bűdös, hogy nem tudunk a szobában megmaradni.

— Rendben van — válaszolt a rabbi —, menj haza és a bakkecskét kösd az istállóba. Aztán egy hét múlva gyere vissza!

Gyorsan eltelt az a hét is, s örömtől sugárzó arccal jött vissza az ember:

— Ó, rabbi, milyen nagyszerű az élet! Áldott minden perc, amikor hatan együtt vagyunk — a bakkecske nélkül!

(Martin Buber meséiből)

A gyapjúgombolyag

Volt egyszer valahol egy szoba sarkában egy varrókosár. A kosárban mindenféle tű, cérna és fonál volt látható. Nyugodtan pihengettek, heteken át senki sem háborgatta őket. A ház lakói nem szerettek szőni, varrni. A sok cérna és varróeszköz között ott lapult egy gombolyag gyapjúfonál is. Rettenetesen unta magát. Néha éjszaka álmában kiabált — legalábbis ő úgy gondolta —, de senki sem figyelt rá. Talán nem is hallották.

— Unom magamat, senkinek sem kellek, senki sem szeret engem — mondta a gombolyag —, meg akarom változtatni az életemet!

De rá se hederítettek. Egyik reggel aztán fogta magát a gombolyag, megszökött a házból. Ment, mendegélt, gurult-gurult az úton, mígnem egy macskával találkozott. A macska megszólította a gombolyagot:

— Hová, hová, kis gombolyag? Gyere játszani!

Azzal rárohant a gombolyagra, karmaival elkezdte hajtani, dobálni.

— Jaj, mit csinálsz? — sikoltott a gombolyag. — Nem vagyok én egér! — És szép ügyesen kisiklott a macska karmai közül, és sebesen továbbgurult az úton. Nemsokára találkozott egy gyönyörű sárgarigóval:

— Hová, hová, te nagy gombolyag? — Ez úgy hangzott, mintha azt mondta volna: te nagy hólyag! Kissé meg is sértődött a gombolyag, s azt mondta:

— Te csak ne csúfolkodj! Ha nincs is olyan szép színes tollam, mint neked, én is szeretném, ha szeretnének az emberek!

A sárgarigó megijedt tőle, és csőrével szaggatni kezdte a fonalat.

— Jaj, te kis buta — rikoltzott a gombolyag —, nem vagyok én madárháló, hogy összetépj! S ezzel gyorsan elbújt egy bokor alá, s amikor a rigó nem vette észre, megszökött a szeme elől. Ment, men-degért, s találkozott egy hatalmas, tarka szőrű tehénnel. A tehén nagyon álmos volt, farkával hessegette az őt csípő legyeket, de amikor meglátta a gombolyagot, kíváncsian körülszaglászta:

— Ej, de finom szénagombolyag, micsoda finom falat — mondta a tehén, és be akarta kapni a gombolyagot.

— Mit csinálsz, te, ostoba? Nem vagyok én széna! — kiáltott a gombolyag. S amíg a tehén meglepődve azon gondolkodott, hogyan szólalhat meg egy szénacsomó, a gombolyag gyorsan odébbállott. Elkeseredve gurult tovább az úton, könnyei is megeredtek. Egyszer csak találkozott egy iskolás kislánnyal.

— Ó, de szép gyapjúgombolyag! — szólt a kislány. — Mit keresel te itt az úton?

— Elbujdostam hazulról, de hiába, nem szeret engem senki ezen a világon.

— Dehogynem, én is szeretlek! — válaszolt a kislány. — Ha eljössz velem, csinálok belőled a nagynak egy szép, meleg sálat. Meglátod, a nagyi is hogy fog szeretni téged!

Igen boldog volt a gyapjúgombolyag. Nem kellett tovább vándorolnia, a kislány a táskájába tette. Még

boldogabb volt, amikor a sál készen lett, s a karácsonyfa alatt mindenki kibontotta az ajándékcsomagot. De a legeslegboldogabb a nagymama volt, amikor megpillantotta unokája ajándékát:

— Ilyen szép sálam még sosem volt! — mondta örvendezve.

(Max Bolliger nyomán)

Mese a két kocsiról

Volt egyszer két teherkocsis, akik szamaraikkal gazdag rakományt szállítottak ide-oda. Az utak azonban az eső következtében eláztak, és mindkét kocsi megfeneklett a sárban. Az egyik kocsis igen jámbor ember volt, térdre esett az úti pocsolyába, és Isten segítségét kérte. Imádkozott, imádkozott, szünet nélkül csak imádkozott, és nézegetett az ég felé. A másik eközben mérgesen szitkozódott. Szidta az esőt és a sarat, de mindjárt munkához is látott. Ágakat, leveleket gyűjtött, letakarta a sáros földet. Aztán jó nagyot vágott a szamarai közé, és megtolta a kocsit, de közben ezt is legyalázta, amiért így elült a sárban.

És akkor csoda történt. A magasból egy angyal ereszkedett le. A két kocsis legnagyobb meglepetésére annak a segítségére jött, aki szitkozódott. Ő egészen megzavarodva így kiáltott fel:

— Bocsáss meg, kedves angyal, ez bizonyára tévedés. Hiszen én mérgelődtem és méltatlankodtam. Biztosan a másik segítségére jöttél.

Az angyal azonban így felelt:

— Nem tévedés, hozzád jöttem. Isten először annak segít, aki dolgozik.

(Helder Camara érsek nyomán)

Ne morogj mindig!

Volt egyszer egy igen kíváncsi természetű kutya. Mindenről tudni akart, és mindenbe beleütötte az orrát. Amikor a gazdája elment hazulról, belopakodott a szobákba, főleg azokba, ahová máskor nem engedték be. Egyszer csak egy olyan szobában találta magát, amelynek mind a négy fala tükörből volt.

A kíváncsi kutya mérgesen berontott ide, és legnagyobb meglepetésére minden oldalról mérges kutyák vették körül. Erre még mérgesebb lett, összevissza szaladgált, hogy elzavarja vicsorgó társait, ugatott és nyűszített rájuk, de mindhiába. Minél jobban igyekezett, a többiek annál jobban vicsorogtak vissza rá a tükörből, s hiába szaladt körbe-körbe, egy sem tágitott mellőle. Végül a kimerültségtől összerogyott, és a szoba padlóján elnyúlva mély álomba merült.

Amikor a gazda hazaérkezett, ott találta meg a tükrös szobában, szerencséjére még idejében. Arra ébredt, hogy sajnálkozva élesztgetik. S akkor meglátta a gazdáját is a tükörben, rájött az előbbi mérges kutyahad titkára: saját magát látta a tükörben minden oldalról. S akkor eszébe jutott:

— Ha legalább egyszer elmosolyodtam volna akkor, nem heccelődtem volna fel ennyire, hogy majdnem belehaltam!

(Indiai mese nyomán)

Verebekre nem lövünk ágyúval

Grock, a híres német bohóc egyik reggel gyalázkodó és rágalmazó levelet kapott. A levélíró mindenek elmondta őt a levélben, csirkefogónak, erkölcstelennek, szélhámosnak... Grockot igen érzékenyen érintette a levél, annál is inkább, mert nem tudta elképzelni, mivel „érdemelte ki” a rágalmakat.

Találkozott cirkuszbeli barátjával és elpanaszolta neki az esetet:

— Nézd meg, micsoda otromba, rágalmazó levelet kaptam. Mit válaszoljak rá?

A barátja elolasta a levelet és visszaadta:

— Semmit se válaszolj. Valamelyik irigyed vagy rosszakaród írta. Jelentsd fel a bíróságnál, s majd ha elítélik, örökre elmegy a kedve az ilyen irkafirkától...

Grock megköszönte a baráti tanácsot, de utána még sokáig gondolkodott, nem lehetne-e udvariasan figyelmeztetni a levélíró. Végül is így döntött: a levelet visszaküldte a feladónak a következő melléklettel: „Kedves Uram! Nemrég kaptam kézhez a mellékelt levelet az ön aláírásával. Elküldöm Önnek, hogy lássa, hogyan élnek vissza az Ön nevével. Önnek is érdeke, hogy a tettetst kikutassa... Szívélyes üdvözléttel: Grock clown.”

Legközelebb barátja megkérdezte Grockot:

— No, följelentetted az illetőt?

— Á, dehogy! — felelte Grock. — Verebekre nem lövünk ágyúval.

(Willi Hoffsummer nyomán)

A kutya és a farkas

Volt egyszer egy farkas, amely szabadon csatangolt erdőn-mezőn át, és kalandozásai során egy falu szélén álló nagy parasztházhoz érkezett. A hatalmas udvart dróttal körülkerítették, így a farkas nem tudott továbbjutni. Megállt a kerítés végén, kíváncsian tekintgetett körül, nem lát-e valahol valami harapnivalót. Ugyanis időközben rettenetesen megéhezett.

Egyszer csak megpillantott egy kutyát bent az udvarban. Éppen az ebédjét vitte oda neki a gazdasszony. A farkas gyorsan a földre lapult, amíg az asszony a kutya körül foglalatoskodott. Amikor tiszta volt a levegő, közelebb ment a kutyához, és a kerítésen át megszólította:

— Hé, pajtás, nem adnál nekem egy-két falatot? Igen megéheztem, s most, hogy kezd hidegre válni az idő, nehezen tudok élelmet szerezni.

— Nagyon szívesen adnék — válaszolta a kutya, miközben megelégedetten rágcsálta a húsos csontokat —, de látod, nem mehetek oda hozzád, mert fogva tart ez a lánc. Az udvar foglya vagyok. Te sem jöhetsz ide a kerítés miatt.

— Tényleg, most látom, lánc van a nyakadon — csodálkozott a farkas. — És hogy érzed magad így megkötve?

— Köszönöm, kérdésed — felelte illendően a kutya —, jól megvagyok, semmi bajom, naponta

háromszor kapok enni. Tulajdonképpen semmit sem kell csinálnom, csak ugatnom, ha jön valaki...

— No, de sosem engednek ki? Még nem jártál kint az erdőn? Nem is ismered a réteket, a földeket, a madarakat?

— Nem ismerem csak a környéket, ami az udvarból látható.

— És azt sem tudod, milyen nagyszerű dolog nyulakra vadászni, meg aztán madártojást keresni a réten?

— Nyulakat láttam már — mondta a kutya —, nekünk is volt egy fehér nyulacskánk. De a gazda nagyon megvert, mert játékból megharaptam a fülét.

— Hát ez nagyon szomorú. És mondd, boldog vagy? — kérdezte a farkas.

— Nem vagyok boldog, mert meg vagyok kötve. Rabságban élek.

— Sajnálak, kutyapajtás. Megyek és elmondom barátaimnak, milyen rossz dolog szabadság nélkül élni. Igen nagy árat fizettél jólétedért.

— Tudom, tudom — morgott a kutya. A farkas pedig éhesen, korgó gyomorral, de boldogan ment tovább élelmet szerezni.

(Christine Steigner nyomán)

Egyedül vagy együtt?

Elipandusz jó módú szülők gyermeke volt, mindene megvolt a mindennapi jóléthez, sőt, még azon felül is. Lelke mélyén azonban nem volt igazán boldog. Érezte, nem az anyagi javak hozzák meg a teljes boldogságot. Kereste, kutatta az igazságot, a szellemi örömöket, s egy napon eljutott Jézus Krisztus Evangéliumához:

— Neked csak egy hiányzik. Add el, amid van, oszd szét a szegények között, és jöjj, kövess engem! — hallotta szívében a titkos hangot.

Elipandusz eladta vagyonát, árát szétosztotta a szegények közt. És most hogyan tovább? Hogyan szerezheti meg lelki üdvösségét? Az ősi remeték példájára elvonult a pusztaságba. A kies hegyoldalon keresett egy barlangot, oda rejtőzött az emberek szeme elől, és szigorú, önmehtagadó életmódot folytatott heteken, hónapokon keresztül. Elmélkedett, imádkozott, és a barlang mellett levő kis földdarabot munkálta, hogy az ennivalót teremjen. Tanyája eléggé távol esett minden közlekedéstől, és nem zavarták sem az autósok, sem a tevehajcsárok.

Egy napon aztán mégis odavetődött, helyesebben odatévedt egy tekepásztor. A barlang mellett égő tűz füstje vezette oda. A pásztor igen elkeseredett ember volt, rengeteg csapás érte a közelmúltban. Minden bűját-baját elmesélte Elipandusznak. Ő az egész elbeszélés alatt mélyen hallgatott, majd

a végén, lelkében megrendülve odament a te-
vepásztorhoz, és szeretete jeléül megölelte ezen
szavak kíséretében:

— Sokat imádkozom érted!

A pásztor békében távozott, de mihelyt hazaért,
mindenkinek elhíresztelte, hogy él a közelben egy
szentéletű remete, aki mindenki baján segíteni
tud... Ettől kezdve mind többen és többen zárán-
dokoltak Elipandusz kunyhójához, és arra kérték,
segítsen rajtuk tanácsával, imádságával. Elipandusz
mindegyiküket meghallgatta, sokukat jó útra té-
rített, de egy hónap múlva azt vette észre, hogy egy
perc sincs saját lelke művelésére, sőt, aludni is alig
maradt ideje. Egyre nyugtalanabb lett azáltal, hogy
magára vette az emberek ügyes-bajos dolgait. Azt
gondolta, vissza kell térnie a magányba, ezért
elmenekült az emberek elől, keresett egy új, min-
den forgalomtól távol eső barlangot.

Az első nyugodt éjszakán azonban érdekes álmot
látott: a pusztában egy fűrtökkel gazdagon megra-
kott szőlőtőke volt, amelyet az emberek sokasága
vett körül. Mindenki erről az egy tőkéről szakított
szőlőfürtöt, ennek ellenére állandóan tele volt gyü-
mölccsel. S miközben Elipandusz ezen csodálko-
zott, a magasból hangot hallott:

— Te vagy ez a szőlőtőke a pusztában, Elipan-
dusz! Az a hivatásod, hogy az emberek nálad
jussanak hozzá az üdvösség eledeléhez. S így
termed meg magad számára is az üdvösség gyü-
mölceit.

Elipandusz megértette az álombeli intést. Ahogy
fölébredt, azonnal elindult régi szálláshelyére.

S ott már térden állva, zokogva várták az emberek, akik nem tudták elhinni, hogy a remete cserbenhagyta őket.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

Csak a szeretet számít

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gazdag ember. Rengeteg pénze volt, olyan sok, hogy maga sem tudta, mennyi. A kisebb értékű pénzeket is mind aranyra váltotta, az aranyat pedig egy vasládába bezárva tartotta.

De nemcsak gazdag volt ez az ember, hanem zsugori is. Soha ki nem adta kezéből az aranyakat, sohasem segített senkinek. Még élete végén is, haldokolva is csak a pénzre gondolt:

— Ha meghalok, a pénzemet tegyék a koporsómba! Biztosan szükségem lesz rá a túlvilágon. A láda kulcsa itt van a nyakamba akasztott zsinóron.

Amikor meghalt, a legidősebb fia leoldotta nyakáról a kulcsot, de a pénz java részét elrejtette magának. Néhány aranyat azonban beletett a koporsóba, nehogy megszólják.

A gazdag ember igen megéhezett, mire átért a túlvilágra. Dühös volt, hogy nem az összes pénzét temették el vele, de most már nem mehetett vissza a földre.

Látott a mennyben egy roskadásig megterített asztalt, tele mindenféle finom falattal.

— Mennyibe kerül az a nagyszerű halkülönlegesség? — kérdezte a közelben álldogáló angyaltól.

— Nálunk minden nagyon olcsó. Egy kopejkába kerül.

— És az a pástétom? — kérdezte a másik ételre mutatva.

— Az is csak egy kopejka, itt mindegyik egy kopejkába kerül.

— Nagyszerű, ez igazán olcsó. Vígán lakmározhatok az aranyakból — mondta, s ezzel kiválasztott egy különleges ételt. Amikor azonban fizetni akart, az angyal tagadólag rázta a fejét:

— Nem tudom felváltani. Különben is ez a pénz nem érvényes nálunk.

— Hogyan? — méltatlankodott a gazdag ember. — Az én aranyaimat itt nem akarják elfogadni?!

— Nálunk — mondta mosolyogva az angyal — csak annak a pénznek van értéke, amit már egyszer elajándékoztak valakinek.

(Orosz népmese nyomán)

Hogyan kell békét játszani?

Az író kint sétált a parkban, nemes gondolatokkal foglalkozott. Egy pillanatra megállt a játszótér mellett, nézte a játszadozó gyermekeket.

— Igen, övéké a jövő. Bizonyára tudnak majd élni lehetőségeikkel, a mai békés élettel — gondolta magában, amikor hirtelen vad csatazajra és ordítózásra lett figyelmes.

— Öld meg az ellenséget! Vigyázat, jönnek a bombázók! — kiabálta egy féltucatnyi gyerek-csapat.

Az író megszólította egyiküket:

— Mondd, kisfiam, mit játszotok?

— Háborúsdit! — felelték azok csoportosan, magától értetődő büszkeséggel.

— Hogy lehet az, hogy ti háborút játszotok? Nem tudjátok talán, milyen rossz a háború? Inkább talán a békét játszhatnátok — mondta az író.

— Egész jó ötleted van — válaszolt egy kamasz, aki az egyik csapatot vezette. — De hogyan kell békét játszani? Azt senki sem tanítja az iskolában...

Az író hosszasan eltöprengett a válaszon, majd megszólalt:

— Biztosan úgy kell játszani, hogy szeretitek és segítitek egymást.

A gyerekek meghökkenve néztek egymásra.

(Marsak ötlete nyomán)

Nem szabad földadni!

Franklin Benjamin, a világszerte ismert amerikai államférfi — többek közt — szívós, kitartó természetéről volt híres. Egy fontos dologgal kapcsolatban, amelynek megvalósítása nagy nehézségekbe ütközött, barátai felszólították:

— Ne kínlódj tovább ezekkel a bajokkal! Hogy tudsz ennyi ellenállással szemben is dolgozni?

— Adok nektek egy jó tanácsot — válaszolt Benjamin Franklin. — Megfigyeltétek, hogyan dolgozik a kőfaragó? Sokszor százszor is rá kell ütnie ugyanarra a helyre, hogy a kőben a megtervezett forma kialakuljon! S arra a fölöslegesnek látszó száz ütésre is szükség van, hogy a százegyedikre megvalósuljon az elgondolás! Nehézségek esetén arra gondolok, hogy talán a következő ütés lesz az a százegyedik, amely eredményt hoz!

(James Keller nyomán)

Mikor van vasárnap?

Egy sivatagi remete jó barátságban élt az állatokkal. Azok nem bántották, sőt, ha valami bajuk volt, vagy tüske ment a lábukba, hozzá fordultak segítségért. Néha összegyűltek kunyhója körül, s olyankor a remete elbeszélgetett velük.

— Szeretnénk, ha nekünk is lenne vasárnapunk! — mondta egyszer az oroszlán a remetének.

— Rendben van, barátom, kérdezzük meg a többieket is — válaszolta ő. — Itt van mindjárt a vadló, kérdezzük meg tőle, mikor van vasárnap.

— Szerintem akkor van vasárnap, ha nekünk is nagy, abrakkal teli tarisznyát kötnének a nyakunkba, amint azt a házi lovaknál szokták.

— És neked mikor van vasárnap? — kérdezte az oroszlántól a remete.

— Ha egy szép fiatal gazellát elcsípek, és nagyokat falatozom belőle — mosolygott az oroszlán.

— És te, számár barátom, mit szólna mind-ehhez?

— Én csak azt szeretném, hogy miután jólaktam, nagyokat alhassam az abrakos tarisznya mellett, és ne kelljen nehéz csomagokat cipelnem.

A többi állat is hasonlóképpen vélekedett.

— És miből gondoljátok, testvérekéim — kérdezte a remete —, hogy vasárnap lenne, ha mindez, amit kértek, teljesülne?

— Mert úgy láttuk az embereknél — felelte a vadtehén —, nekik az a vásárnap, ha esznek és alszanak egész nap.

— Látjátok, sokan az emberek közül sem tudják, mi a vásárnap. Hát én megmondom nektek. A vásárnap az, amikor nem az evéssel-ivással törődünk, hanem egymással és a Teremtővel beszélgetünk és barátkozunk. Ehhez azonban meg kell tanulnotok imádkozni!

— Megtanulunk, megtanulunk! — bólogattak mind az állatok.

És attól a naptól kezdve csodálkozva látták a hegylakók, hogy vásárnapokon egyre több állat gyülekezett a remete kunyhója előtt, és mindegyik a maga módján, saját beszédjével és énekével dicsérte az Istent.

A három szita

Valaki felindult lélekkel futott Szókratészhez, a nagy bölcselőhöz:

— Hallgass meg, Szókratész, hadd mondjak el neked, mint barátnak, valamit!

— Várj! — szakította félbe a bölcs. — Vajon azt, amit most nekem el akarsz mondani, megszűrte-e azon a bizonyos három szitán?

— Három szitán? — kérdezte megrökönyödve az illető. — Miféle három szitán?

— Igen, barátom — szólt Szókratész —, az, amit mondani akarsz, átment-e három szitán? Hadd lássam... Az első szita az igazság. Megvizsgáltad-e, hogy amit mondani akarsz, valóban igaz?

— Nem! — válaszolta az ember —, én csak azt akarom elmesélni, hogy...

— Értem. De a második szitán biztosan megszűrte mondanivalódat — folytatta a bölcs. — A második szita a jószág. Ha már nem biztos, hogy igaz, akkor legalább azt tudod, hogy jó-e...

— Nem, ellenkezőleg, én csak azt szeretném...

— Szóval, ezt sem tudod... Hadd hozzam elő akkor a harmadik szitát, és hadd kérdezzem meg: Szükséges-e elmondanod azt, amit mondani akarsz?

— Hát, éppen nem szükséges — válaszolta az a valaki.

— Rendben van — mosolygott Szókratész —, ha se nem igaz, se nem jó, de nem is szükséges,

hogy elmondd, amit mondani akarsz, akkor felejtsd
el az egészet, és ne terheld vele se magadat, se
engem!

(Willi Hoffsümmer nyomán)

A hálátlan medve

Egyszer egy hatalmas hegyi medve igen megéhezett, mert azon a télen nagy hó esett, és nem talált semmi élelemre. Mérgesen barangolt, és egyszer csak egy erdei tisztáshoz ért, ahol négy-öt favágó dolgozott. A medve egyre közelebb sompolygott hozzájuk, de nem merte megtámadni őket. Félt, hogy agyonverik az óriási fejszékkel. S amint ott mustrálgatta a remélt zsákmányt, egy hosszú fenyőfa éppen feléje dőlt, és maga alá temette. A medve jajgatni kezdett, segítségért nyöszörgött. A favágók köréje álltak, s azon tanakodtak, mitévők legyenek.

— Engedjük szabadon, hátha egyszer meghálálja jószívűségünket!

A legfiatalabb favágó mondta ezt, aki ugyanakkor a legkisebb termetű is volt a csapatban. A többiek hajlottak szavára, fölemelték a kidőlt fatörzset, és hagyták elmenni a jajveszékélő medvét. Az állat azonban nem érzett semmi hálát irántuk, sőt, lesbe állt, hogy megtámadja azt a favágót, amelyik legelsőnek lemarad a csapattól. Valami miatt éppen a legfiatalabb volt az. A medve rárointott, s amikor már két nagy mancsával megragadta, akkor ismerte fel, hogy ez a favágó mentette meg az életét.

— No, azért, mert megmentetted az életemet — dörögte —, nem élve marcangollak szét, hanem előbb agyonütlek.

— Nem úgy van ám az! — kiáltott fel a favágó. — Én megmentettem az életedet. A legkevesebb, amit megkövetelek, hogy pártatlan bíróság ítéljen ügyünkben.

— Jól van — mormogta a medve —, de siesünk, mert nagyon éhes vagyok. Az első erre elhaladó állat legyen a bíró.

Éppen arrafelé tartott egy szelíd őzike, ő azonban nem mert bíráskodni.

— Ne haragudj, jó ember — mondta a favágónak —, de éppen ilyen nagy medve ütötte agyon a mamámat!

Jött egy mindenre kész farkas, amely már mesziről üvöltött a jó falat láttán:

— Hé, medve koma, várj egy picit! Hadd ehessenek én is a zsákmányodból!

— Rendben van — felelte a medve. — Itt jön egy nyúl, ő nem eszik sem medvét, sem embert. Legyen a nyúl a bíró.

A favágó elmesélte a történeteket a minden tagjában rszkető nyuszinak, amely látva, hogy nem történik semmi baja, elvállalta az igazságos bíráskodást.

— Ez aztán igazán érdekes eset. De mivelhogy nem voltam szemtanúja az esetnek, le kell játszani az egészet újra úgy, ahogyan az megtörtént. Csak akkor lehet igazságot tenni.

— Helyes! — dörögte a medve, s azzal lefeküdt a hóba, arra a helyre, ahol az előbb jajgatott a kidőlt fa súlya alatt. A fiatal favágó sem volt rest, odaszaladt és rádobta a fatörzset. A medve hiába ordított, senki sem sietett a segítségére.

— Csönd legyen! — szólalt meg a nyúl, és fülével nagyot kacsintott a favágó felé. — Most tehát abban a helyzetben vagyunk, hogy senki sem tartozik semmivel a másikának. Mindenki mehet szabadon a maga útjára!

— Nem addig van az — fogta könyörgésre a medve —, moccanni sem tudok a fa súlya alatt. Hálás leszek annak, aki kiszabadít.

— Ígérd meg előbb, hogy sosem bántod az embereket, mivelhogy egy ember mentette meg életedet — bíraskodott a nyúl.

— Megígérem, megígérem — ordított a medve. A többiek erre kimentették a fa alól.

Így tanulta meg a medve, hogy mit jelent: „Jótett helyébe jót várj!”

Együtt többre megyünk

Valahol egy erdőszélen egyszer összetalálkozott két ember. Az egyik vak volt, a másik béna. Mind a kettő saját baját püanaszolta a másiknak. Milyen nehéz annak, aki nem lát. Nem gyönyörködhet Isten csodálatos világában... S milyen rossz a sorsa annak, aki nem tud járni! Hiába szeretné fölkeresni barátait, rokonait, nem teheti, nem is szólva más országokról, városokról.

Egyszer csak beszélgetés közben a béna fölkiáltott:

— Ég az erdő! Meneküljünk! Nem látod, egyre közelednek a lángok!

A vak ember persze nem látott semmit, de nemsokára már a füstszagot lehetett érezni, mert feléjük fújta a szél. A vak rémülten felugrott:

— Meneküljünk, gyorsan, mert itt égünk!

Otthagya új ismerősét, elkezdett futni, de mert nem látott, néhány lépés után egy árokba esett.

— Ne hagyj itt! — kiáltotta utána a béna. — Nem tudok menni, itt égek az erdőben, ha elhagysz!

A vak nagy nehezen kimászott az árokból, s így szólt:

— Bizonyára azért rendelte az Isten ezt a találkozást, hogy megmentjük egymást. Együtt többre megyünk. Te látsz, én pedig járok. Ezért kapaszkodj a hátamra, s irányíts, hogy merre menekül-

jünk! Én a te szemeddel látok, te meg az én lábammal jársz.

Így is történt. Mindketten megmenekültek a tűzvésztől.

(Indiai mese)

A rózsák

Rainer Maria Rilke, a híres költő huzamosabb párizsi ott-tartózkodása alatt minden délben sétálni ment, legtöbbször fiatal hölgyismerőse kíséretében. Útjukon minden alkalommal egy öreg koldusasszony előtt haladtak el.

Némán és mozdulatlanul üldögélt a szegény asszony egy ház sarkánál, s ha a járókelők megszánták, egy-egy pénzdarabot dobtak a kendőjébe. Rilke kísérője mindennap adott neki néhány fillért, a költő azonban egyszer sem. A hölgy szóvá is tette:

— Igazán adhatna ön is néhány fillért ennek a koldusasszonynak.

— Az ajándéknak a szívhez kell szólnia, nem a kézhez — felelte a költő.

Egyik délben aztán Rilke hatalmas rózsacsokkal a kezében jelent meg sétálni. A fiatal hölgy igen boldog volt, mert azt hitte, őt illeti a virág. Legnagyobb meglepetésére azonban, amikor a koldusasszony elé értek, Rilke lehajolt, és a szegény nő kezébe helyezte a csokrot.

A koldusasszony meglepetésében hirtelen felugrott, és megcsókolta Rilke kezét. Aztán egy hétig nem lehetett látni a megszokott helyén. Amikor ismét megjelent, sokkal vidámabbnak és boldogabbnak látszott. Rilke megkérdezte tőle:

— Hol volt ilyen sokáig? Miből élt napokon keresztül?

— Az ön rózsái éltettek — válaszolta mosolyogva a koldusasszony.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

Becsüld meg a kenyeret!

Egyszer egy gazdag, büszke földbirtokosnak a lánya, aki atyjához hasonlóan rátarti és gögös volt, fiútestvéreivel együtt a táncházba igyekezett szórakozni. A lány a legdrágább ruháit vette fel, és ékszerekkel kirakott cipőt húzott a lábára. Útközben azonban hatalmas záporeső lepte meg őket. Egy tölgyfa sűrű lombja és óriási esernyőjük megvédték őket az elázástól. Néhány perc múlva kisütött a nap, s ők vidáman, sietve folytatták útjukat, nehogy lekéssenek a mulatságról.

A hegyekről és a környékbeli dombokról azonban továbbra is szinte zúdult lefelé az esővíz. A kisebb hajlatokban egész szélességben keresztbe folyt az utakon a víz. A két legény nagy ugrásokkal segített magán, a lány azonban nem volt olyan ügyes, mint ők, s pityeregve megállt az első nagyobb tócsánál.

— Bár volna valami kő, hogy ráléphetnék! Csupa sár lesz a cipőm!

Alkalmas követ sehol sem látott a közelben. Eszébe jutott, hogy számítva a mulatság elhúzóására betett a kosarába egy óriási, frissen sült kenyeret. Kivette gyorsan a kosárból, és bedobta a sár közepébe, aztán mintha az kődarab lenne, rá akart lépni, hogy átugorjon a tócsa másik oldalára.

Amikor azonban a lány a kenyérre lépett, hirtelen süllyedni kezdett, mintha feneketlen kútba

lépett volna. Midőn testvérei hátranéztek, a leány teljesen eltűnt a szemük elől.

Napjainkban egy régi márványtábla figyelmezteti az arra járókat, hogy becsüljék meg a mindennapi kenyeret.

(Bajor népmese)

Az „okos” békéltető (avagy: Ha ketten összevesznek, a harmadik nevet)

A vén diófa alatt két gyerek veszekedett. A diófát már régen lekopasztották a járókelők meg a tulajdonos. De a fa alatt ott lapult még egy dió, eddig teljesen észrevétlenül. Ezen a dión veszett össze a két gyerek. Egyszerre értek oda a fa alá, ezért az egyik is, másik is magának akarta megszerezni a gyümölcsöt.

— Enyém a dió — mondta a kisebbik —, mert én láttam meg először a fűben!

— Enyém a dió, mert „nem azé a nyúl, aki meglátja, hanem, aki megfogja” — idézte az ősi mondást a másik, a nagyobbik.

Szóváltás után bírokra keltek, hogy kié legyen a zsákmány. Akkor jött arra egy harmadik, mindkettőjükénél magasabb fiú, és közbeszólt:

— Ne veszekedjete! Majd én igazságot teszek köztetek...

A két fiú bizalommal fordult a békéltető felé.

— Tehát nem tudjátok eldönteni, kié legyen a dió — szólt a harmadik, majd fölvette a földről a gazdátlan diót. — Nézzétek csak: a diónak két fele van! Az egyik fele az egyiké, a másik fele a másiké, de a bele az enyém, amiért kibékítettelek titeket — mondta nevetve. S mire a két veszekedő feleszmélt, már el is tűnt a színtérről.

(Christoph von Schmid nyomán)

A türelmetlen földműves

Chi Yang kiment a szántóföldjére, s annak rendje-módja szerint elvetette gabonáját, ugyanúgy, ahogyan az előző években is tette. Néhány hét múlva kiment ellenőrizni, sikerült-e a vetés. Már messziről látta, szépen zöldül a szántóföldje. Igen boldog volt, hogy a mezei madarak nem csipkedték ki a fiatal hajtásokat. Csak egy dologgal volt megelégedetlen: az ő gabonája mintha valamivel kisebb lett volna, mint a szomszédoké. Bár nem tehetett róla, szégyenkezett miatta. Még majd azt gondolják a szomszédok, hogy nem jól bánik a földjével.

Addig morfondírozott magában, mígnem elhatározta, segít a bajon. Másnap kora hajnalban, amikor még senki sem volt a földeken, kiment a sajátjára. Leült a földje szélén, majd az alacsonyabb szálakat följebb húzta a földből. Egy-két óra múlva egészen szép magas sáv emelkedett gabonaföldje szélén. Megerőltető munka volt, de ő nem sajnálta a fáradságot érte:

— No, most legalább látják a szomszédok, hogy az én vetésem versenyre kel az övékével, nemso-kára az egész vetés magasabb lesz, mint a többieké.

Mire a szomszédok szállingózni kezdtek, ő már hazafelé tartott. Minden szomszédnak, akivel csak találkozott, örömmel újságolta:

— Segítettem a gabonának, hogy magasabb-ra nőjön. Nézzétek csak meg, gyönyörködjetek benne!

A szomszédok meggyorsították lépteiket, kíváncsiak voltak Chi Yang munkájára. Amikor azonban földjéhez érkeztek, majd elájultak a meglepetéstől. A följebb segített gabonaszálak mind élettelenül heverték a földön. Évekig beszédtema volt, hogyan járt a türelmetlen földműves.

(Kínai mese)

Mit fognak számonkérni?

Kedves Klaudiuszom!

Azt hiszem, nagyon rosszkor születtem! De hát az időt, hogy mikor szeretnénk élni, nem mi válasszuk meg. Szüleim meghaltak az első nagy betörés alkalmával, amikor a barbárok Róma egész környékét elpusztították. Itt álltam egyedül és tanácstalanul tivoli villánk ajtajában súlyos gazdasági gondokkal a vállamon, amikor öreg szolgánk tisztelettel meghajolt előttem, és azt mondta:

— Látom az arcodon, uram, milyen gondolatok gyötörnek.

— Igen, Euszébiosz, vége a római dicsőségnek. S egy ilyen nemes polgár, egymagában — mint én — hogyan állhat ellent a pusztulásnak? Mindig irigyelvelek, Euszébiosz, hogyan tudsz szegényen és szolgaként is vidáman élni. Egyáltalán mi az értelme életednek? Ugye, te keresztény vagy? Nekem bátran bevallhatod. Tíz-tizenöt éve majdnem meghaltál hitedért...

— Igen, uram, így van. De nehéz kérdéseidre nem könnyű válaszolnom. Van egy jó tanácsom. Él itt a nursziai hegyekben egy bölcs remete. Ő is keresztény. Menj el hozzá!

Barátom, nem volt mit vesztenem, elmentem a remetéhez. Egyszerűen berendezett, tágas barlangban lakott, közel a völgyi folyóhoz. Ezzel fogadtott:

— Tudom, mi járatban vagy.

Honnét tudhatja ez a hegyi ember! Titokban talán értesítette öreg szolgám? Nem szóltam egy szót sem.

— Először is — ha boldog akarsz lenni — tudnod kell: mi akarsz lenni!?

— Hogyhogy mi akarok lenni? — vágtam közbe. — Hát nem elég, hogy boldog akarok lenni...

— Várj! Ne szólj közbe! Ha boldog akarsz lenni, azt a nagy tervet kell végrehajtanod, amit Isten neked szánt...

— De én nem akarok „nagy” lenni. Ha akarnék, sem tudnék olyan nagy lenni, mint a ti keresztény hőseitek, mint Jézus vagy Mózes, akikről Euszébiosz beszélt...

— Egy ember boldogsága szerinted nem nagy dolog?

— De igen. Hogy boldog légy az életben, tudnod kell, mit kérnek majd számon tőled halálod után... És te, bölcs remete, talán tudod?

— Azt kérik majd számon tőled, önmagad letél-e?

— És azt ki tudja megmondani, hogy ki vagyok én, és milyen vagyok én?!

— Jézus Krisztus. Ő azért jött a földre, hogy megváltson minket a bűnöktől, de azért is, hogy az Isten tervezte önmagunkra ismerjünk benne...

Kedves Klaudioszom, lásd, ez az én megtérésem rövid története. E látogatás után ugyanis nemsokára kereszténnyé lettem.

(Az Apokrif ókori történetekből)

Mit kell tudnunk?

Egy filozófus, aki végtelenül büszke volt nagy tudására, egyszer át akart menni a széles folyón a túlsó partra. Csakhogy sehol a közelben, de a távolban sem volt semmi erre alkalmas dolog egy egyszerű halászcsonakon kívül. Ezért a filozófus odament a halászemberhez, és arra kérte:

— Ember, vigyél át a folyón, busásan megjutalmazlak ezért!

A halász szívesen eleget tett a kérésnek. Beültette a filozófust a csónak végébe, és csendesen evezni kezdett. A filozófus azonban megunt a nagy csendet, és faggatni kezdte a csónakost:

— Tudod-e, mennyi csillag van éjszaka az égen, és hogy az ember sorsát hogyan befolyásolják?

— Nem tudom, uram — felelte a halász —, csak azt tudom, hogy a csillagok szépek. Csodálom is bennük Isten nagyságát, aki alkotta őket. De még azt is tudom, hogy a csillagok nem tehetnek mást, mint amit Isten rendelt a számukra, hogy tegyenek.

— Akkor te nem tudsz semmit — állapította meg a filozófus —, és ezzel életed negyed részét elvesztetted!

A csónak szép csendesen úszott tovább. A filozófus nemsokára újabb kérdést tett fel a halásznak:

— Hát azt tudod-e, hogy királyaink mikor uralkodtak, és mi mindent tettek a nép érdekében?

— Sajnos, uram, azt sem tudom — hangzott a felelet, de nem is akarom tudni. A királyok jönnek

és mennek, Isten azonban örök, és Ő jó hozzám. Segít és kegyelmez nekem.

— Ha a történelmet nem ismered — felelte a filozófus —, életed második negyedét is elvesztetted.

Kisvártatva ezt kérdezte a filozófus:

— Mit tudsz az Istenről? Ki Ő, hol van, és hogyan lehet Őt megismerni?

— Nem tudom, uram — felelte a halász. — Csak azt tudom, hogy van, hogy itt van mellettem. Érzem, szeret engem. És ez elég nekem.

— Ostoba vagy — ítélkezett a filozófus. — Életed harmadik negyedét is elvesztetted.

A halász nem szólt semmit. Csak figyelte a vizet, amely egyre nagyobb hullámokat vert a csónak körül. Kis idő múlva megszólalt:

— Uram, mindjárt kitör a vihar. Tudsz-e úszni?

— Jaj, nem tudok, dehogyan is tudok — jajveszékelt a filozófus.

— Látod, ez nagy baj — válaszolta csendesen a halász. — Könnyen meglehet, hogy akkor egész életedet elveszíted.

(Gopal Singh nyomán)

A legnagyobb ajándék

A fél oldalára béna ember minden vasárnap dél előtt ott üldögélt a templomhoz közeli utcasarkon, és feltűnés nélkül, csendes szóval kéregetett:

— Adjatok, adjatok, amit Isten adott! Látjátok, milyen szerencsétlen vagyok!

Voltak, akik egy-egy forintot dobtak a kalapjába, de a legtöbben figyelemre sem méltatták. Egyesek azonban megálltak mellette, és megdorgálták:

— Inkább a templomba vitetnéd magadat, és ott üldögélnél, mint itt az utcasarkon. Nem szégyelled magad?

A szegény ember hiába suttozta, hogy az esti misére jövő jótevői mindig magukkal viszik, a „botránkozó hívő” ezt meg sem hallotta, oda sem figyelt a válaszára.

Aztán jött egy kopottas ruhába öltözött öreg ember. Lelassította lépteit, s megállt a béna előtt:

— Drága testvérem, úgy sajnállak, hogy ki sem tudom mondani! Türeelmes szenvedésedért megáld majd az Úristen! Azzal kotorászni kezdett a zsebében, hogy kevés pénzecskéjét megossza a bénával, de egy fillér sem volt nála.

— Ne haragudj! Néhány forinttal enyhíteni akartam gondjaidat, de egy árva fillér sincs a zsebemben.

A béna ráemelte szomorú tekintetét, s elmosolyodott:

— Nem baj, és ne kérj bocsánatot! Te a legtöbbet
adtad nekem — a szívedet.

(Orosz népmese)

A két mókus

A két mókus egyszer azon vitatkozott egymással, melyikük tud nagyobbra ugrani.

— Figyeld meg! Én vagyok az ügyesebb, meglátod, milyen magasra tudok ugrani — mondta a fiatalabbik, s egy szempillantás alatt fenn termett a fa tetején.

— Én vagyok az ügyesebb — mondta a másik mókus —, nézd csak, milyen messzire tudok ugrani! És ezzel máris eltűnt társa szeme elől.

A két mókus olyan messzire ugrott egymástól, hogy nem láthatták egymást. Így aztán felmérni sem tudták, melyikük ugrott messzebbre, vagy magasabbra. Egész nap csak kiabáltak egymásnak:

— Gyere, nézd meg, én ugrottam nagyobbra! Én vagyok az ügyesebb!, de helyéről egyikük sem tágitott, nehogy elveszítsék a „bizonyítékot”, ügyességük bizonyítékát.

Estére aztán megunták a kiabálást, s mindketten visszamentek arra az ágra, amelyen reggel voltak. Egy darabig csendben üldögéltek, majd megszólalt a fiatalabb:

— Bátyám, valóban te vagy az ügyesebb!

— Nem, te vagy a fiatalabb — mondta emez —, te vagy az ügyesebb!

— Mindkettőnknek igaza van, ha jó barátok maradunk — válaszolta az ifjabb mókus.

S jó barátok maradtak.

(Ursula Wölfel nyomán)

A legnehezebb eset

Az egyik híres fogházlelkésztől ezt kérdezték a riporterek működése 25. évfordulóján:

— Mondja, páter, hosszú fogházlelkészi tevékenysége alatt ki vagy kik voltak a legnehezebb fogháztöltelékek?

Az atya kiigazította a riporter sértő kifejezését:

— Fiam, azok nem töltelékek, hanem emberek. Legtöbbször szerencsétlen, neveletlen fiatalokból lett bűnözők. A legnehezebb „eseteknek” azok számítottak, akik semmi jóra sem tudtak gondolni, amikor megkérdeztem tőlük: Él-e az édesanyjuk?”

(Willi Hoffsümmer nyomán)

A kis rák járni tanul

A kicsi rák egy napon elindult a szülői házból sétálni a folyó partján, bár még alig tudott járni. Minduntalan hátrafelé lépegetett, nem úgy haladt, mint a többi állat, arccal előre. Rá is szólt a mamája:

— Fiam, egyenesen járj és mindig előre!

A rákgyerek erre így válaszolt:

— De hiszen, mamám, te is hátrafelé lépkedsz! Mutasd meg, hogyan kell előre menni, s én megtanulom tőled!

A rákmama ekkor vette észre magát: ő is egész életében hátrafelé ment, s nem tud előre lépni.

Így maradtak a rákok „hátramenők”.

(Aesopus nyomán)

A ravasz hírhozók

A sas, a madarak királya sok dicséretet hallott a csalogányról, ezért kicsit irigykedni kezdett rá. „Valóban olyan szép tollazata van, és olyan csodálatos a hangja, amint híresztelik? Vagy csak az én kiválóságomat akarják csorbítani a csalogány hívei?” — morfondírozott magában.

És hogy megbizonyosodjék az igazságról, elküldte két alattvalóját, a pávát és a pacsirtát, vizsgálják ki a hírek valódiságát.

A pávának közismerten ragyogó szép tollazata van, ellenben a hangja nem éppen egy énekes hangja, ezért a sas a csalogány énekének a vizsgálatát bízta rá. Már csak irigységből sem fogja agyondicsérni a csalogány hangját a páva — gondolta magában.

A pacsirtára pedig, erre a szürke tollú madárkára, amely nagyszerűen énekel, trillázik, a csalogány tollazatának a vizsgálatát bízta a sas, azt gondolva: ez az egyszerű tollú kis madár igazán jól meg tudja majd ítélni, milyen az öltözete a kiváló torkú csalogánynak.

Mindkét madár félt a sas szeszélyeitől. Tudták, ha megmondják az igazat, az is baj, ha nem mondják meg, az is baj. Ezért aztán cselhez folyamodtak, hogy az igazság is meglegyen, de baj se legyen belőle. Elhatározták, kicserélik feladatukat.

Másnap aztán megkérdezte őket a sas:

— Hadd hallom először a pávát! Milyen a csalogány éneke?

— Jaj, uram, királyom — felelte a páva —, ahogy megpillantottam a csalogány gyönyörű ruháját, úgy elbájolt, hogy nem tudtam igazán odafigyelni a hangjára!

— Ostoba vagy! — rikácsolta a sas.

— És te, pacsirta, mit tudsz mondani a csalogány tollazatáról?

— Jaj, uram, királyom — felelte a pacsirta —, amikor meghallottam a csalogány énekét, annyira a hatása alá kerültem, hogy nem tudtam a ruházataival foglalkozni!

— Ostobák vagytok! — mérgelődött a sas. — Nem lehet rátok bízni semmit.

A két hírhozó madár pedig jót nevetett magában.

(Rudolf Kirsten nyomán)

Van-e tökéletes egyház?

Volt egyszer egy fiatalember, aki sem az Egyházat, sem a vallási közösségeket, amelyekkel találkozott, nem tartotta tökéletesnek. Nem volt velük megelégedve. Mindegyikben talált valami hibát. Ezért csalódottan elment a hegyekben lakó bölcs remetéhez. Elmondta neki, hogy olyan vallásos közösséget keres, amelyben minden tökéletes. Ott biztosan jól érezné magát minden tekintetben.

— Van-e ilyen egyház? — kérdezte a remetétől.

A remete válasz helyett odavezette az ifjút a cellája mellett levő kis kápolna falához.

— Mit láatsz? Mondd el sorjában!

— Először is, látok egy öreg falat — felelte az ifjú. — Azután lehullott vakolatot, egy moszattal benőtt téglát, odébb pedig a falból kinőtt valamiféle virágot...

— Elég, ne tovább! Látod, mennyi piszok és hiányosság van ezeken a falakon, mégis Isten lakik közöttük. És ez a legszebb, leglényegesebb ebben a piciny épületben. Így vagyunk az Egyházzal is. Nem lehet tökéletesen tiszta és hibátlan, mert élő kövekből, emberekből épült, akiknek sok hibájuk van, sőt bűneik...

Az ifjú értetlenül nézett a remetére.

— De én éppen olyan egyházat keresek...

— Látom, nem érted — szakította félbe a remete. — Mindjárt meg fogod érteni, csak előbb

válaszolj a kérdésemre: Te tökéletesnek tartod magad?!

— Távolról sem — szabadkozott az ifjú.

— Na, látod! Tegyük fel, hogy valahol találsz egy közösséget, vagy egyházat, amely szerinted tökéletes. Az az egyház azonban abban a pillanatban elveszítené tökéletességét, mihelyt te oda belépnél, mivel te nem vagy tökéletes.

Az ifjú lehorgasztotta a fejét. Az öreg búcsúzásul még hozzáfűzte:

— Jegyezd meg jól, ifjú barátom: az Egyház mindig olyan, amilyenek mi, a tagjai vagyunk!

Amikor a legkisebb a legokosabb

Egy hatalmas, hosszú tehergépkocsi teli mindenféle értékes áruval beszorult a városi aluljáróba. Úgy látszik, a sofőr nem figyelte jól meg az aluljáró előtti táblát, amelyen fel volt tüntetve az aluljáró magassága is, vagy pedig nem ismerte a kocsi pontos adatait. Így azután megrekesztette a forgalmat, egyik oldalról sem tudott megindulni a menet. Azonnal riadóztatták a tűzoltókat és a forgalmistákat. Azok elhalmozták a sofőrt különböző jó tanácsokkal, de ez mit sem segített a helyzeten. Ott téblábolt egy kis iskolásgyermek is, akit a felnőttek figyelemre sem méltattak.

— Bácsi, én tudom, hogyan kel kihúzni a kocsit. Tessék kiengedni a levegőt a kerekekből!

— Hogy ez nekem nem jutott az eszembe! — kiáltott fel a sofőr. — Hiába! Nem mindig a felnőttek a legokosabbak.

(James Keller nyomán)

Ki az erősebb?

Ugye ismeritek a régi mesét a szélről és a napról?

A szél és a nap azon versenyeztek, melyikük az erősebb.

— Én vagyok az erősebb — mondta a szél —, mert én még a tetőket is le tudom röpíteni a házakról, ha vihar alakjában rájuk támadok.

— Majd meglátjuk — felelte a nap. — Próbáljuk ki! Nézd, ott jön egy vándorlegény kabáttal a vállán. Amelyikünk le tudja venni róla a kabátot, az az erősebb.

— No, ez aztán gyerekjáték. Csak odafújok, és máris repül a kabát — hengegett a szél.

Azzal elkezdett kegyetlenül fújni a vándorlegényre. Azonban minél hűvösebb lett, minél jobban fújt, a legény annál szorosabbra fogta a kabátját. A szél meg hiába dühöngött, erőlködött. A vándor végül is magára vette, jól begombolta kabátját, úgy haladt tovább.

— Na, gyere, most te következel! — szólt a szél dühösen a napnak.

A nap elkezdte melengetően simogatni a vándorlegény fejét, majd sugarai mind erősebben tűztek, amitől hamarosan izzadni kezdett a legény. A vándor nemsokára nemcsak a kabátját vetette le, hanem még az ingét is, hogy ne legyen annyira melege.

Így győzte le a meleget árasztó szelíd nap a hengegő, dühöngő szelet.

(Népmese)

Amit szeretetből teszünk

Annak idején, amikor a csepűrágók, akrobaták falról falura jártak, és a bámészkodó sokaságnak bemutatták „tudományukat” adományok fejében, volt egy szegény, jókedvű bohóc, aki már évek óta rózta az országot kutyája társaságában. Egyszer egy szerzetessel találkozott, aki élénk színekkel lefestette neki a világ pusztulását, az utolsó ítéletet, ami igen megrendítette a bohócot. Megtért, megváltoztatta életmódját, és maga is szerzetes lett.

Dolgozó testvérként különböző munkákat bízta rá. Hol fát vágott, hol birkákat őrzött. Kicsit szomorú volt, hogy nem gyakorolhatta régi mesterségét, nem juttathatta kifejezésre tehetségét. Egyik vasárnapon azt hallotta a szentbeszédben, hogy amit szeretetből teszünk az Úrnak — legyen az bármilyen csekélység is —, tetszik az Neki, mert ilyenkor jó cselekedetet viszünk végbe.

A bohóc, azaz a szerzetes elhatározta, bemutatja a Madonnának és a Kisjézusnak bohóctudományát szeretetből hódolatként. Ebédszünet alatt besurrant a kápolnába, és megkezdte mutatványait. Cigánykerekeket hányt a Madonna szobra előtt, az orra hegyén pálcát táncoltatott... Közben szerzetesársai mindenfelé keresték, még házfőnöke is tűvé tette érte az egész kolostort. Ekkor egyik társának eszébe jutott:

— Nézzük meg a kápolnában, hátha ott imádkozik!

Csöndben benyitottak a kápolnába, de megrökönyödve álltak meg az ajtóban, amikor meglátták a Madonna szobra előtt bohóckodó társukat. A házfőnök már indult, hogy hangosan megfeddje a helytelenkedőt, amikor a szobor megmozdult. A Madonna lehajolt a mutatványoshoz, és kendőjével megtörölte annak izzadt homlokát. Azután rámosolygott a meglepődött szerzetesre, s azt mondta a házfőnöknek:

— Ő is a legkedvesebb fiaim közé tartozik.

A többiek erre csendesen behúzták maguk mögött az ajtót, és otthagyták testvérüket a kápolnában, hadd folytassa tovább különös tisztelgését a Madonna előtt.

(Középkori legenda)

A helyesebb módszer

Tomí alig várta, hogy befejeződjék a tanítás, s elutazhasson vidékre, a nagyszüleihez. Nagypapjának óriási kertje volt a ház mellett, ahol mindenféle érdekes növényeket termesztett. Olyanokat, amilyeneket Pesten Tomi csak oktatófilmekben látott. A kert végében egy vizesárok vezetett a kis csatornához, amely a folyóból táplálkozott. Időnként felhúzták a zsilipet, és a víz kiömlött a csatornán keresztül egészen a faluszéli kertekig. A víz partján gyönyörű szép lepkék röpködtek, keresték az illatos virágokat. Tomi nagyon sok bogarat és állatot itt ismert meg a nagypapa kertjében.

Nem is olyan régen egy teknősbékát talált az árok közelében. Végtelenül tetszett neki, ahogyan a teknőc kidugta fejét a páncélja alól, és sétájára indult. Nagy óvatosan felemelte a kis állatot, és bevitte az udvarba. Meg akarta mutatni unokatestvérének, aki szintén itt nyaralt.

— Zsófi, ide nézz, mit találtam!

Zsófi sietve futott Tomihoz, de nem látott semmit, illetve csak a teknőc páncélját.

— Ez nem állat, ennek se feje, se lába! — mondta ki az igazat a kislány.

— De állat! Csak figyelj! — erősködött Tomi, azzal egy kis fadarabot vett kezébe, és elkezdte piszkálni az állatot.

— Gyere, dugd ki a fejed! — biztatta a teknősbékát.

A kis állatka azonban meg sem moccant. Ekkor lépett ki a házból a nagyapa.

— Mit csináltok azzal a szerencsétlen kis állattal? Tudjátok-e, hogy a teknőc hasznos állat?

— Igen, tanultuk az iskolában — mondta Tomi —, de nem akarja kidugni a fejét.

A nagyapa erre odament, kivette az állatot a kisfiú kezéből, és kitette a napfényre, aztáneledelt hozott neki. Pár pillanat múlva a teknőc leeresztette lábait, ahogyan a nagy markológép szokta, amikor dolgozni kezd, majd kidugta a fejét is, és sétálni kezdett az étel körül.

— Na, látjátok! — szólt nagyapa. — Senkit sem lehet erőszakkal megnyerni. Az emberekkel is így van. Adj nekik egy kis meleget, fényt, és ők is megteszik a jót, amit szeretnél.

(James Keller nyomán)

Ima megalégedettségért

Egy hindu — vallásához híven — sokat imádkozott Visnu istenség szobra előtt. Rengeteg kérése volt, alig győzte elmondani őket.

Egy napon Visnu megalégelte a sok könyörgést, és megjelent a hindunak:

— Elhatároztam, három legfontosabb kérésedet meghallgatok, de ezzel aztán legyen vége a rimánkodásodnak! A három kérés teljesítése után egyet sem fogok meghallgatni többé. Gondold meg jól, melyik az a három, amelyet kívánni akarsz tőlem!

A hindu sokáig morfondírozott magában, mi is legyen első kérése. Úgy gondolta, legfontosabb azt kérni, legyen egy rendes, kedve szerinti felesége a mostani helyett, aki örökké csak zsörtölődik. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha a mostani meghal. Ezért hát így szólt Visnuhoz:

— Első kérésem: feleségem meghaljon, mert csak így tudok jobbat választani magamnak!

Amit kért, meg is történt. A férj díszes temetést rendezett az elhunynak. Amikor együtt voltak a gyászoló rokonok, barátok és ismerősök, akkor döbbent a valóságra a hindu: mindenki szerette a feleségét. Sajnálni kezdte magát, mert rájött, nem is volt olyan rossz felesége az elhunyt. Kérdés, talál-e jobbat nála. Beismerte, nagyon elsiette az első kérést, ezért aztán így hangzott második kívánsága:

— Visnu, szeretném, ha feleségem feltámadna!

Kérése teljesült. Most már csak egy kívánság

maradt hátra, s sehogyan sem tudta eldönteni, mi legyen az. Kérjen egészséget? De mit ér az pénz nélkül? És mit ér a pénz egészség s barátok nélkül?

Végül is így imádkozott:

— Visnu, mondd meg nekem, mit kellene kérnem!

— Azt — válaszolta Visnu —, hogy megelégedett légy! Erre egész életedben szükséged lesz.

(Anthony de Mello nyomán)

Légy türelmes!

Egy napon a földből gyönyörű kis palánta dugta ki fejét. Igen örült a fénynek, a friss levegőnek, mely erővel, kedvvel töltötte el. Szépen növekedett, és lassan picinyke fává serdült. Ágai megerősödtek, s néhány év alatt olyan lombos fává terebélyesedett, hogy az énekesmadár az otthonául választotta. Fészket rakott legvastagabb ágán, és víg nótákat énekelt reggelente magának és a fiatal fának.

Egyik napon a fa lombkoronája mégis szomorúan hajlott ide-oda, mire a kismadár ijedten faggatni kezdte:

— Miért vagy olyan szomorú, kicsi házigazdám? Vidám énekemnek sem tudsz örülni? Mondd el barátodnak, mi bánt!

A fa sóhajtozva mondta:

— Hogyne lennék szomorú, amikor mellettem sudár jegenyék, terebélyes tölgyfák merednek a magasba. Mellettük én csak amolyan vékonyka, aliglombos fácska vagyok... Szeretnék olyan nagy lenni, mint ők!

A madár így vigasztalta:

— Légy türelmes! Nem emlékszel, milyen kicsi voltál még néhány évvel ezelőtt? S íme, most már olyan lombos fává lettél, hogy lombjaid között verhettem fészket magamnak. Meglátod, nem-sokára egyre több madár fog lombjaid között otthonra találni, és vidám énekünk téged is jókedv-

re derít. Sem az eső, sem a napfény nem hagyott el téged, csak hogy idő kell a növekedéshez.

A kismadárnak igaza lett. A következő tavaszon már három madárfészket ringatott a langyos szellő a fa lombjai között.

(Helmut Jaschke nyomán)

Csak a halál

Jagello Katalin a finn Vasza herceg felesége volt. Amikor férjét Erik svéd király felségárulásért életfogytiglani börtönre ítélte, Katalin arra kérte a királyt, hogy férjével együtt ő is a börtönbe vonulhasson. A király igen meglepődött a szokatlan kérésen és megpróbálta lebeszélni róla az asszonyt.

— Tudja ön, asszonyom — kérdezte a király —, hogyha férjével együtt fogságba vonul, sohasem fogja többé a napot látni?

— Tudom — felelte röviden az asszony.

— És tudja azt is, hogy a börtönben nem fogják hercegasszonynak tekinteni, hanem felségárulónak?

— Igen, felség, azt is tudom. De szabadon vagy fogolyként, bűnősként vagy büntelenül, mindenképpen férjem mellett akarok maradni.

— De értse meg, hogy többé semmi sem köti a férjéhez, aki elárulta királyát. Ön szabad, akár újra férjhez is mehet — ismételte a király.

Katalin ekkor lehúzta ujjáról gyűrűjét, és oda nyújtotta a királynak:

— Olvassa el, felség, mi van a gyűrűre írva!

A király elképedve olvasta a gyűrűbe vésett írást:

— Mors sola — mondta maga elé. — Mit jelent ez?

— Csak a halál választhat el minket egymástól — válaszolt az asszony.

Katalin férjével együtt fogságba ment, és tizenhét évig, míg Erik király meg nem halt, férjével együtt szenvedte el a fogság viszontagságait. S együtt szabadultak is . . .

(Willi Hoffsümmer nyomán)

A vak virágai

A kicsi házat hatalmas kert vette körül, amelyben szebbnél szebb virágok pompáztak. A házban egy vak férfi lakott. Ő gondozta a kertet. Minden szabad idejét ott töltötte. Ültette, kapálta, locsolta és tisztította a növényeket egész áldott nap. Sokszor még sötétedéskor is kinn tartózkodott.

Tavaszi volt, őszi, vagy nyári? Az arra járók mindig a kertben látták a vak embert szorgoskodni. Nem szólították meg, csak csöndben megcsodálták virágait, majd örömben felfrissülve folytatták útjukat munkahelyük felé.

Egy járókelő azonban nem tudott szó nélkül elmenni a ritka szépségű virágok mellett. Megszólította a vak kertészt:

— Mondja, barátom, hogyan tud ilyen pontos és szép munkát végezni a kertben, amikor semmit sem lát a gyönyörű virágokból? Vagy tévednék? Mégis lát belőlük valamit?

— Nem, nem — válaszolta a vak —, én valóban semmit sem látok.

— Hát akkor miért lett mégis kertész? — kíváncsiskodott tovább az ismeretlen.

— Nem is egy, hanem négy oka van annak — válaszolta a kertész. — Első oka az, hogy szeretem a kerti munkát. Elképzelem, mennyire örülnek a virágok, amikor meglocsolom, megtisztítom őket. Olyan ez, mint amikor egy éhező gyermeknek enni ad az ember...

Második oka az, hogy munkám közben megérinthessem virágaimat. Színüket ugyan nem látom, de változatos formájukat, alakjuk tarkaságát érzékelem ujjaimmal. Harmadszor meg azért teszem mindezt, mert így igazán élvezni tudom illatukat.

Néhány pillanatnyi csönd követte szavait. A kíváncsiskodó türelmetlenül várta, melyik a negyedik ok.

— És a negyedik ok? Az előbb azt mondta, négy oka is van...

— Igen, ezt mondtam — hangzott a vak válasza. — A negyedik ok: Ön!

— Én!? — csodálkozott el emberünk. Hogy lehetek én az ok, amikor nem is ismer engem?

— De virágaimnak köszönve összetalálkoztunk, sőt, beszélgettünk is egymással. És ez nekem nagy öröm. Örülök, hogy megismerkedtünk, hogy ön is szereti a virágokat...

A vak kertész ekkor átnyújtott új ismerősének egy szál margarétát. Tudta, a virágok által új barátra lelt, aki sohasem fogja elfelejteni a történeteket.

(H. L. Gee nyomán)

Szemlélet dolga

Egy vízhordó ember egész napon át nem csinált mást, mint hordta a vizet. Nem érdekelte, mire kell a víz. Ez volt a munkája, ezért fizették, hát csinálta.

A vízhordó rúdja két végén himbálódzó vödörök azonban másként gondolkodtak.

— Mi értelme annak, hogy folytonosan megtöltenek minket vízzel, amikor nemsokára úgyis kiöntik? — mondta az egyik vödör a másiknak.

— Ne nyugtalankodj emiatt! — csitította a háborgót a társa. — Nincs ebben semmi hiba, csupán rosszul látod a dolgokat. Én akkor vagyok boldog, ha kiürítik tartalmunkat.

— Hogyhogy?

— Mert akkor ismét hamarosan megtöltenek minket...

(H. L. Gee nyomán)

A hála jutalma

Egyszer az Élet vándorútra indult. Be akarta járni az egész világot. Ment, mendegélt napokon keresztül, mígnem emberlakta helyre érkezett. Ott aztán bement az első házba, ahol egy béna ember lakott. Alig tudott mozogni a beteg, s nem nagyon örült a látogatónak, hisz ő maga is a jólelkű ápolására szorult. De amikor megtudta, hogy az Élet látogatta meg, nagy lett az öröme.

— Ha te vagy az Élet, akkor biztosan meg tudsz gyógyítani engem. Kérlek, segíts, hogy újra egészséges legyek! — könyörgött neki a beteg.

— Jól van, meggyógyítalak — felelte az Élet. — De aztán sose feledkezz meg rólam és betegségről, amelyből kigyógyítalak!

— Hogyan is tudnék megfeledkezni ilyen nagy jótéteményről! — válaszolta a béna.

Az Élet ekkor beszórta valamilyen gyógyító porral a beteg tagjait, és emberünk újra járni tudott, teljesen egészséges lett.

— Hét év múlva újra eljövök hozzád — mondta búcsúzaskor az Élet —, és akkor meglátom, tartod-e magad ígéretedhez.

Az Élet ezután egy leprás házába tért be, akit ugyanúgy meggyógyított. Harmadszorra viszont egy vakot tett látóvá. Mindhárman végtelenül boldogok voltak, örültek visszanyert egészségüknek, és megítérték, sosem feledkeznek meg az Életről.

Hét év múlva ismét vándorútra kelt az Élet, hogy meglátogassa azokat, akiket meggyógyított.

Először vakként bement ahhoz az emberhez, akit hét évvel ezelőtt látóvá tett.

— Kérlek, barátom, segíts rajtam! Vak létemre képtelen vagyok tovább folytatni utam. Engedd, hogy nálad töltssem az éjszakát!

— Nem maradhatsz nálam — jelentette ki mérgesen a hét évvel ezelőtt látóvá tett vak. — Még csak az kellene, hogy minden nyomorultat a házámba fogadjak!

— Nem emlékszel rám? — kérdezte szomorúan az Élet. — Én vagyok az, aki hét évvel ezelőtt meggyógyítottalak, és akinek megígérted, nem feledkezel meg sem róla, sem betegségéről. Mivel nem tartod magad ígéretedhez, nem érdemled meg, hogy továbbra is láss!

Ebben a pillanatban a hajdani vak ismét világtalanná lett.

Az élet meg ment tovább... Leprás képében betért a volt leprás házába. Ott is az előbbihez hasonló fogadtatásban részesült, és a volt beteg ismét leprássá lett.

Végül az élet bénává változott, és nagy nehezen bevonszolta magát a bénaságból kigyógyított emberhez.

— Látod, nagyon beteg vagyok, szeretnék nálad megpihenni, hogy ezután nehezen, de tovább cipeljem nyomorúságos magamat!

— Nagyon szívesen szorítok neked helyet a házámban. Valamikor én is beteg voltam, sokkal betegebb, mint most te — mondta részvétellel hangjában a gazda. — De betért hozzám az Élet, és

meggyógyított. Éppen hét éve annak. Akkor az Élet azt ígérte, hét év múlva ismét meglátogat. Pihend ki magad, várd be itt az Életet! Biztos vagyok benne, hogy téged is meg fog gyógyítani.

— Én vagyok az Élet, aki téged kigyógyított — mondta a látogató. — Mivel hű maradtál ígéretedhez, egészséges leszel továbbra is.

(Afrikai mese nyomán)

Az öreg ember bölcsessége

Volt egyszer valahol, nem is olyan régen, nem is nagyon messze, volt egy ország, amely területének nagy részét magas sziklás hegyek borították. Termőföld alig egy kevéske volt. Így aztán a lakosság zöme ínséges esztendőben éhhalált szenvedett. Ezért aztán az a kegyetlen szokás terjedt el közöttük, hogy azokat, akik nem tudták mindennapi betevő falatjukat munkával megkeresni — a gyógyíthatatlan betegeket és az öregeket —, kivitték a hegyekbe, és ott sorsukra hagyták őket.

Az egyik házban egy fedél alatt élt három nemzedék: a nagyapa, a fia és a kis unoka. Amikor a nagyapó már munkaképtelenné lett, a fia egy téli napon fogta a legkisebb szánkóját, ráültette az öreget, és kivitte az erdőbe. A kis unoka is velük tartott. Mindenáron ki akarta kíséni szeretett nagyapját. Az erdőben fájó szívvel búcsút vettek az öregtől. A fia, hogy mielőbb megszabaduljon a szörnyű eseménynek még csak az emlékétől is, a szánt is kinn akarta hagyni apjával együtt. Ám a kisfiú így szólt:

— Ne hagyjuk itt a szánkót!

— De hiszen nem kell ez már semmire sem! — ellenkezett az apja.

— Nekem szükségem lesz rá, felelte a kicsi, mert ha te nem tudsz már dolgozni, ezen foglak kihúzni az erdőbe.

Az apát igen elgondolkoztatta a kijelentés. Se-hogy sincs jól, amit az öregekkel tesznek! Azon nyomban meg is született az elhatározása: vissza-viszi öreg édesapját a házba, és a szomszédok szeme elől elrejtí a padláson.

Így is tett.

Az az esztendő azonban ismét a szűk esztendők közé tartozott. Kevés gabonájuk termett, ezért csak korpakenyeret tudtak készíteni maguknak és az öregnek. Szinte az éhhalál kopogott az ajtójukon. Csakhogy ennél is nagyobb baj volt, hogy az egész országban nem akadt sehol sem vetőmag. Egy napon a fiú felment a padlásra panaszkodni ap-jának.

— Apám, nemsokára éhenhalunk mindnyájan! Nincs semmi vetőmag, jövőre nem lesz egy falat kenyérünk sem.

— Bizony, ez nagy baj, fiam! — mondta az apó. — De azért ne ess kétségbe! Két évvel ezelőtt én hoztam rendbe a ház szalmatetejét. Az egészet megújítottam, ez volt az utolsó nagy munkám. Emlékszem, mivel jó termés volt abban az évben, alig csépeltem ki a szalmát. Sok teli kalászt fogsz találni köztük. Azt tanácsolom, szedd le a tető felét, és csépeld ki gondosan a szalmát! Aztán rakd vissza, és csépeld ki a másik felét. Kijut belőle a vetnivaló gabona.

A fiú igen megörült a jó tanácsnak, és úgy tett, ahogyan az apja mondta. Nemsokára egy zsák vetőmagja volt. Szomszédjai csak úgy ámultak-bámultak a zöld vetés láttán. Kérdezték is, honnan a vetőmag, ám ő nem árulta el a titkát.

A szépen fejlődő vetés híre eljutott az uralkodó füléhez is. Ezért aztán nyeregbe szállt, és meglátogatta a földművest.

— Parancsolom, áruld el, honnét szerezted a gabonát, amikor sehol a környéken nem találhattál vetőmagot!

A földműves kénytelen volt elárulni titkát.

— Hol van idős édesapád, aki megmentette az országot az éhhaláltól? — kérdezte az úr most már megenyhült hangon.

— Eldugtam szegénykémet a padláson — felelte a szerencsétlen ember remegő hangon, mert nem volt benne biztos, milyen sors vár az édesapjára.

— Hozzátok elő! — kérte az úr. — Meg akarom dicsérni bölcs előrelátásáért, hiszen mindannyiunk életét megmentette! A mai nappal pedig megparancsolom: ezentúl szigorúan tilos a munkaképtelen öregeket a hegyekbe vinni, és ott a sorsukra bízni őket! Ehelyett elrendelem — minden fontos dologban ezután az ő bölcs tanácsukra bízuk magunkat!

Így kezdődött el abban az országban az öregek tisztelete és megbecsülése.

(Lett népmese nyomán)

A mennyország három kulcsa

Élt egyszer réges-régen valahol a nagyvilág közepén egy hatalmas, gazdag király. Abban az időben élt, amikor még minden ember egy magas hegyen lakott, amelynek a csúcsán a menny kapuja épült. Azonban senki sem tudta, hol van a csodálatos kapu kulcsa.

A király minden vagyonát odaadta volna azért, hogy az ő birtokában legyen ez a kulcs. Egy reggel aztán magához hívatta a hegyi remetét, aki bölcs ember hírében állt, és megkérdezte tőle:

— Tudod-e, hol lehet megszerezni a mennyek országa kulcsát?

Az öreg így felelt:

— A föld minden kicsét megkaphatod ajándékba, de a mennyország kulcsát mindenkinek magának kell megkeresnie.

A király akkor felment a magas hegyre, egészen az ég kapujáig, és megkérdezte az angyalt, aki Isten örök kerjére őrködött:

— Hol található a mennyország kulcsa? Nem nyugszom amíg meg nem találom, és nem lesz az enyém.

Az angyal így válaszolt:

— A földön sok ezer égikulcs-virág nyílik, csak-hogy az emberek összetiporják. Ha megtalálod a három igazi kulcsot, amelyek a lábadnál csak a te számodra nyílnak, ki tudod nyitni e csodálatos kaput.

Sok-sok éven át kereste a király a kulcsokat, és vigyázott, egyetlen égikulcs-virágra se lépjen, ámde sehol sem talált a lábánál ilyen virágra.

Egy napon aztán találkozott egy rongyos kis lánykával, akinek se apja, se anyja nem volt. A szolgálái el akarták zavarni a gyermeket a király előtt, ő azonban maga mellé ültette a lóra, és a kastélyába vitte, hogy megetesse, felöltöztesse és felnevelje. Amikor ez megtörtént, a király lábánál hirtelen kibújt a földből egy aranyszínű égikulcs-virág. Ekkor elrendelte, hogy birodalmának minden egyes polgára a kislányt és minden szegényt a testvérének tekintse.

Ismét teltek-múltak az évek. A király egyszer, amikor egy erdőn keresztül lovagolt, látott egy igen beteg farkast. Kísérői meg akarták ölni az állatot, ő azonban palotájába vitette, ahol saját kezűleg ápolta, amíg csak fel nem gyógyult. Ekkor kinyílt a lábánál a másik aranyszínű égikulcs-virág. A farkas ott maradt a palotában. Minden katonánál jobban őrizte a királyt, aki elrendelte, hogy országában minden állatot fivérnek és nővérnek nevezzenek.

Ismét elmúlt néhány év. Egyszer, amikor a szebbnél szebb virágokkal teli hatalmas kertjében sétált, megpillantott az út szegélyén egy kicsi, szerényen megbúvó növényt, amely a szomszúságtól hervadozott.

— Hozok neki vizet — mondta a király.

— Nem érdemes — ellenkezett a kertésze —, hiszen ez közönséges gaz a sok gyönyörű virághoz képest. Éppen most akartam kitépni és elégetni, mert csak csúfítja az egész kertet.

A király azonban nem hallgatott rá. Vízet hozott, és meglocsolta a szegény kis növényt, amely a víztől szépen feléledt, és hirtelen nőni kezdett. Ekkor kinyílt a király lábánál a harmadik aranyszínű égikulcs-virág is.

Most már együtt volt mind a három. Csodálatos szépségben ragyogtak a lába előtt. A király boldogan nézegette e csodálatos virágokat. Mellette ott volt a valamikori kis kolduslány, aki szép királylánnyá cseperedett, de ott volt a farkas is, leghűségesebb őrzője.

Amikor a király felpillantott a magas hegyre, amelynek a csúcsán most is ott ragyogott a mennyország kapuja, azt vette észre, hogy a kapu szélesre tárta szárnyait.

Az égikapu-virágok pedig a mai napig is ékesen, illatozva nyílnak, fényesebbek és szebbek a föld bármelyik drágakövéénél, gyönyörű virágánál.

(Manfred Kyber nyomán Csanád Béla)

Ő az én apám

A kötél tánkos a város piacterén állította fel sátrát, majd két erős pózna között kihúzta a műanyag kötelet, és ott fenn a magasban végezte lélegzetelállító mutatványait.

Egyik legnehezebb és persze a legtöbb nézőt odacsalogató mutatványa volt a kötél en való kerékpározás. Közönsége lélegzet-visszafojtva leste, szerencsésen átjut-e a kötél en. Ő azonban a mutatványsorozat végére tartogatta legnehezebb mutatványát. Magával vitt egy talicskát oda a magasba, és ezekkel a szavakkal fordult a közönséghez:

— Hölgyeim és uraim! Mondják meg őszintén: Bízna-e önök az én szerencsém ben, abban, hogy minden baj nélkül át tudom tolni a talicskát a másik oldalra?

A közönség soraiból mindenhol na ezek a kiáltások hallatszottak:

— Igen, igen! Bízunk az ügyességében!

A kötél tánkos minden nehézség nélkül áttolta a talicskát a kötél en, s most újra megszólalt:

— Hadd lássam, kedves nézőim, valóban bízna-e ügyességem ben! Van-e valaki, aki szívesen beleülne a talicskába, hogy átvigyer a másik oldalra?

Szavait néma csend követte. Az emberek csak a fejükkel intettek nemet.

— Tehát senki sincs, aki vállalna e különös utazást?

Ismét néma csend volt a válasz. És ekkor egy kisfiú ugrott elő a sorból, és odaszaladt a mutatónyoshoz:

— Én beleülök a talicskába! — jelentette ki bátor hangon.

A tömeg felmorajlott. Féltették a gyermeket, de ugyanakkor csodálták bátorságát. Ő pedig teljes nyugalommal beleült a talicskába. És a kötél táncos is teljes nyugalommal tolta a talicskát. Mélységes volt a csend. Csak amikor befejeződött a mutatvány, akkor tört fel a hatalmas taps. A földet ért gyermeket körülvették a felnőttek:

— Nem féltél? Nem izgultál? Honnét merítettél ekkora bátorságot magadnak?

A gyermek nyugodt mosollyal az arcán a kötél táncos felé mutatott:

— Ő az én apám!

*(M. A. Behnke—M. Bruns—R. Ludwig
könyve nyomán)*

A virágszőnyeg

Élt egyszer a Himalája egyik kies völgyében két hindu szerzetes. Mindkettő épített magának egy kis kunyhót, abban laktak, és szorgalmasan gyakorolták külön-külön az imádságokat és jámbor gyakorlatokat. Naphosszat a Védákat, a hinduk szent könyveit olvasgatták, egész nap hallgattak egymáshoz sem szóltak egy szót sem. Nem is látogatták meg sohasem egymást. A világból, a világ mind a négy tájáról azonban rengetegen zárandokoltak hozzájuk, megcsodálták szigorú életmódjukat és életszentségüket.

Egy napon a jó Isten is ellátogatott egyikükhöz. Megkérdezte tőle barátságosan:

— Mondd, hogyan mehetnék át a legrövidebb úton a szomszédodhoz? Hol találok utat hozzá?

— Nem tudom — felelte a szerzetes. — Csupa szikla itt minden.

A jó Isten igen elszomorodott, és azonnal visszament a mennybe.

Évek múltán mindkét szerzetes meghalt. Kunyhóik elárvultak, és sokáig lakatlanok maradtak. Az őslakók azonban egyszer csak felfedezték az üres kunyhókat és bevonultak azokba. Első dolguk volt, hogy utat építettek egymáshoz, hogy naponta meglátogathassák egymást.

A jó Isten egyszer ismét leszállt a sziklás völgybe, és csodálkozva látta, hogy milyen nagyszerű út vezet egyik kunyhótól a másikig. Meglátogatta a

lakókat, és örömében egész nap ide-oda sétált a kunyhók között.

Amikor a jó Isten visszatért a mennybe, az ott lakók ámulva vették észre, hogy virágos pázsit borította be a sziklákat. Isten lába nyomán virág-szőnyeg nőtt az utakon.

(Indiai legenda nyomán)

Az öröm vándorútja

Történt egy napon, hogy egy földműves szőlőjébe hatalmas szőlőfürt termett az egyik tőkén. Lehetett vagy két-három kilogramm így önmagában. A gazda napokon át azon gondolkodott, kinek ajándékozza a gyönyörű termést. Talán a rokonságban valakinek? Ők nem értékelik, van nekik is éppen elég. Elhatározta, hogy elviszi a közeli kolostorba, s odaajándékozza a portás testvérnek. Sokat szokott vele beszélgetni. Egyszerű, jóságos szívű barát volt a portás, biztosan megőrül a hatalmas szőlőfürtnek.

A földműves el is vitte a kolostorba a ritka szépségű szőlőfürtöt.

— Neked hoztam — mondta a portásnak. — Mindig olyan jó vagy velem szemben, hadd szerezzek neked egy kis örömet hálából.

A portás testvér örömében majdhogynem ugrándozni kezdett, mint a kisbárányok tavasszal.

— Nem érdemlem én ezt, de azért igen-igen köszönöm.

A portás testvér nézegette egy darabig a hatalmas fürtöt, mikor látogatója elment, s arra gondolt, kinek kellene odaadnia, aki még jobban örülne neki, mint ő. Talán az apátnak, gondolta magában. Nyomban el is vitte a fürtöt az apátnak.

— Ilyen nagyszerű gyümölcsnek a ház fejénél van a legjobb helye — mondta nevetve az apátnak.

Az apát valóban nagyon örült az ajándéknak, de nem akarta elfogyasztani. Majd szerezz vele örömet

valakinek, gondolta, mikor a testvér visszatért a portára. Bekopogtatott az egyik beteg rendtársához, és elvitte neki az ajándékot.

— Hallod-e, Gaudencius testvér, ettől a pompás szőlőfűrttől biztosan meg fogsz gyógyulni. Hamarább, mint az orvosságoktól — mondta az apát, mikor belépett a beteg szobájába.

Igen ám, de a beteg sem ette meg a gyümölcsöt, hanem továbbadta egy még betegebb társának. Az meg egyik látogató vendégének. Így vándorolt a szőlőfűrt szobáról szobára, míg végül kikötött három nap múlva újra a portás asztalán. Az már el is feledte, hogy tőle indult el a szőlőfűrt, s éppen tovább akarta ajándékozni, amikor belépett a földműves egy újabb hatalmas fűrttel.

— Mi az, még a múltkori ritkaságot sem ettétek meg? — kérdezte mosolyogva.

— Így lett sokaknak öröme az egyetlen szőlőfűrt — válaszolta a portás, és jóízűen elfogyasztották a gyümölcsöt a hazatérő testvérekkel megosztva.

(Willi Hoffsümmer nyomán)

Tartalomjegyzék

Előszó helyett	5

Ádvent, karácsony

Szemünk az égre néz	9
Az okos hal	10
Nyomok a homokban	11
Turisták vagyunk	12
A boldog ember inge	13
Találkozhatunk-e Istennel?	15
Legenda a boldog életről	17
A legfontosabb kérdés	18
A fény öröme	20
A betlehemi pásztorlány	22
A kis pásztor és a nagy rabló	25
Valóban jó vagy?	28
A Madonna mosolya	29
A lélek napfénye	31
Az édesanya tekintete	32
A kis bohóc boldogsága	34

Nagyböjt, húsvét

Imádkozzál és dolgozzál!	39
Krisztus a mi pelikánunk	41
Júdás megtérése	42

A hit bátorrá tesz	46
Tudjatok fölkelni!	47
A herceg és az árnyéka	48
Krisztus sebei	50
Melyik a legkönnyebb kereszt?	52
A keresztfa árnyéka	54
Legenda a keresztekről	55
Calais tanácsnokai	57
A fönixmadár halála	59
Húsvéti mese a szerény ibolyáról	61
A boldogság titka	63
Mese a szitakötőről és a piócáról	65
Mese a kővé vált kenyérről	67
Hol kezdődik a mennyország?	70
Ahol minden kapható	72
A lélekre várni kell	73
Mikor kezdődik a nappal?	74
Nem szökhettek el	75
Mindig azt teszem, amit teszek	77
A három pillangó	79
A metszett szárnyú sas	81

Ünnepek után, év közben

Testvérek	85
Légy óvatos!	87
Hol imádkozunk?	88
Ki miért dolgozik?	90
A három fiú	90
Mit ér egy kiló kenyér?	92
A földműves és a vízitündér	93
A látszat csal	94

A legédesebb és a legkeserűbb	95
Titokzatos csodák	96
A kavics	98
Nem könnyű boldog házasságot kötni	99
Isten jóságának a titka	101
A munka kincs	103
Így is lehet?	105
A három béka története	107
Nem csak rossz van a világon	109
Az ajándékozás öröme	111
A kis csavar története	113
Mire való a csönd?	115
Az is baj, ha nincs semmi baj?	116
A gyapjúgombolyag	117
Mese a két kocsiról	120
Ne morogj mindig!	121
Verebekre nem lövünk ágyúval	122
A kutya és a farkas	124
Egyedül vagy együtt?	126
Csak a szeretet számít	129
Hogyan kell békét játszani?	131
Nem szabad földadni!	132
Mikor van vasárnap?	133
A három szita	135
A hálátlan medve	137
Együtt többre megyünk	140
A rózsák	142
Becsüld meg a kenyeret!	144
Az „okos” békéltető	
(avagy: Ha ketten összevesznek, a harmadik nevet)	146
A türelmetlen földműves	147
Mit fognak számonkérni?	149

Mit kell tudnunk?	151
A legnagyobb ajándék	153
A két mókusz	155
A legnehezebb eset	156
A kis rák járni tanul	157
A ravasz hírhozó	158
Van-e tökéletes egyház?	160
Amikor a legkisebb a legokosabb	162
Ki az erősebb?	163
Amit szeretetből teszünk	164
A helyesebb módszer	166
Ima megelégedettségért	168
Légy türelmes!	170
Csak a halál	172
A vak virágai	174
Szemlélet dolga	176
A halál jutalma	177
Az öreg ember bölcsessége	180
A mennyország három kulcsa	183
Ő az én apám	186
A virágszőnyeg	188
Az öröm vándorútja	190

